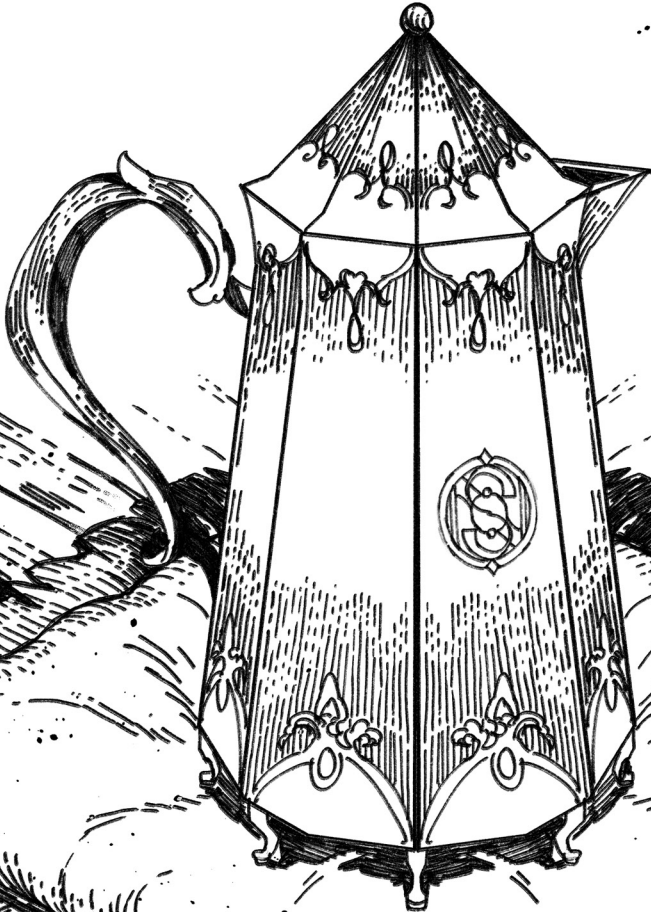

Witharia

Drink Around the Clock

1

เจ้าของ

กริ่ง!

"ศูนย์ประชาสัมพันธ์ชายหาควิชฮอร์ครับ" เจย์รับสายโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้คนฟังรู้สึกว่าเขายินดีให้บริการที่สุด เมื่อได้ยินน้ำเสียงร่อนรอนตอบกลับมาจากคนปลายสาย เจย์ก็ต้องเพ่งสมาธิเพื่อจับใจความของเรื่องราวที่อีกฝ่ายกำลังบอกเล่า

"ครับ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้เลยครับ" เจย์รับคำสั่งแล้ววางโทรศัพท์ลง อัสโมวกับบิมหุคเล่นเกมกระดานทันที แล้วหันมามองเจย์พร้อมกัน

"เจย์จะไปไหน" อัสโมวถาม

"มีนักท่องเที่ยวต่างชาติหลงทางอยู่ที่ถนนทิปปี้นะ ผมจะไปช่วยนำทางให้เขาหน่อยครับ"

อัสโมวเอียงคอและบ้วนปากไปทางแมทริวซึ่งนอนหลับปุ๋ยอยู่บนโซฟาขาว ตอนนี้อยู่ในโรงแล้ว เจย์เพิ่งเข้ากะทำงานได้ครึ่งชั่วโมงและต้องอยู่ไปจนถึงบ่ายสองโมงครึ่ง ส่วนเพื่อนร่วมงานของเจย์นั้นเข้ากะทำงานมาตั้งแต่เช้า เขาคงจะเหนื่อยแหละ

"ปลูกเขาสี อ้อย่างนี้เสียไม่ดี" อัสโมวเอ่ยแหวะ แล้วลุกขึ้นทำท่าจะเดินไปเขย่าวัวปลูกแมทริว แต่เจย์คว้าเจ้าตัวยุ่งเอาไว้ทัน แล้วส่งต่อให้

บิมช่วยรั้งอัสโมวไว้พลางพูดว่า

"ไม่ได้นะอัสโมว อย่ากวนคนกำลังนอนสิ"

อัสโมวยกมือกอดอก พร้อมเอียงคอมองด้วยสีหน้าไม่พอใจ

"ก็ข้าอยากนอนบ้าง เจ้านี่มาแย่งที่นอนข้านี่"

'สรุปนี่คือเหตุผลที่แท้จริง?' เจย์คิดอย่างอ่อนใจ แต่ไม่ได้พูดอะไร เพราะเขาต้องรีบไปแล้ว ชายหนุ่มจึงเดินออกจากซุ้มประชาสัมพันธ์ โดยมีสองปีศาจคู่ซี้วิ่งตามค่อยๆ ไปที่จุดจอร์จรถจักรยาน

"อากาศเย็นนะเนี่ย ทั้งสองคนคอยอยู่ในซุ้มก็ได้"

"ไม่เอา" สองปีศาจคู่ซี้พูดแย้งขึ้นพร้อมกัน เจย์จึงได้แต่ปล่อยเลยตามเลย แล้วขึ้นคร่อมรถจักรยานและขี่ไปตามถนนโบฮี

เมืองวิซซอร์หลังช่วงเทศกาลวันขึ้นปีใหม่ไปแล้วก็เงียบเหงาลงอย่างน่าใจหาย เจย์ยังจำได้ดีว่าตลอดเจ็ดวันเจ็ดคืนในช่วงวันที่ 29 ธันวาคม ถึงวันที่ 3 มกราคม ถนนโบฮีเย่ทั้งสายตั้งแต่หัวถนนจนท้ายถนนคลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวที่พากันหลั่งไหลมาสู่วิชซอร์จนแน่นขนัดทุกวัน แต่ตอนนี้ผู้คนบางตาไปมาก ถนนเลยโล่งไปถนัดตา จักรยานได้สบายและอากาศก็เย็นลงอย่างรวดเร็ว ทำให้นึกถึงคำพูดของมาสเตอร์วีกที่บอกว่า ปีนี้หิมะอาจจะตกในเมืองวิซซอร์ก็ได้

"อ้าว นั่นไง เจย์มาพอดี" หญิงชราเจ้าของโฮสเทลซึ่งเป็นลูกค้าประจำของร้านน้ำชาวิทาเรียคนหนึ่งร้องทักมาแต่ไกล พร้อมกับยื่นโบกมือเป็นสัญญาณ เจย์จึงขี่รถจักรยานไปหยุดไถ่แล้วค้อมศีรษะให้คุณป้าเป็นเชิงทักทาย

"สวัสดีครับ คุณแอนนี่ ไหนล่ะครับ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ว่าหลงทาง"

แอนนี่ชี้มือไปยังที่ข้างหัวเธอ เมื่อเจย์มองตามก็ต้องเหว่อกตก เพราะคนหลงทางที่รอเขาอยู่ไม่ใช่นักท่องเที่ยวอย่างที่เขาคิดไว้แต่แรก แต่เป็นวิญญาณเด็กหญิงหน้าตาเหมือนคนเอเชีย และหุ่นน้อยก็เงยหน้ามองเขาอยู่

"เด็กคนนี้นำทางทางกลับสู่สถาน แต่หลงทาง ป้าก็พูดกับเขาไม่รู้เรื่องเสียด้วยสิ"

'วิญญาณเด็กต่างชาตินั้นหรือ' เจย์คิด และก่อนที่เจย์จะพูดอะไร บิมก็ถามเป็นภาษาจีนว่า

"เจ้า คนจีนสินะ..."

ดวงตาของวิญญาณเด็กหญิงสว่างวาบขึ้นด้วยความศรัทธา แล้วพยักหน้ารับอย่างเชื่องช้า

บิมเลยกระโดดคืบๆ ไปอยู่ตรงหน้า แล้วคว้ามือเด็กหญิงไว้ พลังหันมาบอกเจย์ว่า

"เคียวข้าพานางไปส่งที่สุสานของคนจีนบนภูเขาให้เอง เจ้ากลับไปทำงานต่อเถอะ"

"เอาอย่างนั้นหรือครับ" เจย์ถาม แต่ป้าแอนนี่มองไม่เห็นบิมและไม่ได้ยินเสียงการพูดคุยด้วย ก็มองหน้าเจย์อย่างไม่เข้าใจ พลังถามว่า

"เอายังไงหรือเจย์"

เจย์จึงเงยหน้าขึ้นสบตาแอนนี่ แล้วตอบว่า "เคียวผมจัดการเรื่องนี้ต่อเองครับ ขอขอบคุณที่แจ้งนะครับ"

"ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ มีอะไรช่วยได้ก็ช่วยๆ กัน ถ้านักท่องเที่ยวต้องการหาที่พัก อย่าลืมหาโฆษณาให้ป้าด้วยล่ะ"

เจย์ยอมรับเป็นคำตอบ ทั้งที่พอจะรู้ว่าค่าที่พักของโฮสเทลบนถนนทิปปีนั้นราคาค่อนข้างสูงสมกับที่อยู่ใกล้สิ่งอำนวยความสะดวกมากมายก็ตาม จากนั้นเจย์ก็ขึ้นคร่อมรถจักรยานแล้วขี่มันออกไปจนสุดถนนทิปปี แล้วจึงหยุดรถถามบิมว่า

"ไม่ต้องให้ผมไปด้วยจริงๆ หรือบิม"

บิมซึ่งงุนงงมีวิญญาณเด็กหญิงอยู่จึงพยักหน้า ขณะที่อัสโมวยกมือขึ้นพูดว่า

"ข้าจะไปกับบิมเอง อ้อ ตอนข้ากลับข้าจะแวะเอาขนมที่ร้านด้วย แล้วค่อยไปหาเจ้าที่ซุ้มประชาสัมพันธ์นะ ขอวิทการค์ของเจ้าหน่อย"

เจย์ล้งวิหการ์คออกมาส่งให้อัสโมว แล้วมองตามสองปีศาจคู่ซี้ ซึ่งพุ่งตัวไปตามถนนที่มุ่งหน้าออกนอกเมืองไปจนลับตา จากนั้นหันมาคว้ารถจักรยานขึ้นขี่กลับสู่ประชาสัมพันธ์เพื่อทำงานต่อ

"...ครับ จะไปเดี๋ยวนี้" เสียงคนทีนอนหลับอยู่ตอนเขาออกไปดังลอคออกมาจากประตูชุมประชาสัมพันธ์ที่เปิดไว้ พอเจย์ก้าวเข้าไป แมทธิวกก็หันมาสบตาเขา พร้อมกับวางโทรศัพท์ลง

"มีอะไรหรือครับ" เจย์ถาม

"มีคนพบศพหมาบนชายหาด เลยประสานงานมาให้เราไปจัดการนะ"

เจย์เอียงคอครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะถามว่า "เราต้องติดต่อบริษัทขนส่งศพด้วยไหมครับ"

ดวงตาสีสนิมเหล็กของแมทธิวมองเจย์ด้วยแวตาประหลาดใจ

"นายจะจ้างบริษัทขนส่งศพมาทำไม"

"อ้าว ก็..." เจย์พูดยังไม่ทันจบ แมทธิวกก็คันไหล่เจย์ให้หลบทางแล้วเดินเลี้ยวเขาไปที่ประตู พลังตอบว่า

"ก็แค่เผาหรือฝังก็พอ ฉันไปเอง"

เจย์มองตามเพื่อนร่วมงานที่ก้าวออกจากชุมไป แล้วยกมือเกาหัวขณะที่กิดิมเอ่ยขึ้นว่า

'หมาที่ไหนจะมาตายอยู่บนชายหาด'

เจย์นั่งคิดตาม แล้วตัดสินใจเดินตามแมทธิวไป

'อย่าไปยุ่งเลยนะ เขาบอกแล้วนี่ว่าจะจัดการเอง' กิดิมแย้งพลางคิงผมเจย์เบาๆ อย่างขัดใจ แต่เจย์สังหรณ์ว่า มันคงไม่ใช่การตายของสุนัขธรรมดา เขาจึงไม่สนใจเสียงห้ามปรามของกิดิม และยังคงเดินตามแมทธิว มุ่งหน้าไปยังชายหาด แต่ทั้งที่เขาเดินตามออกมาติดๆ เขากลับไม่เห็นแม้แต่เงาของแมทธิว

"หายไปไหนแล้วล่ะ ทำไมเดินเร็วจัง"

'คนเขาก็ใช้เวทมนตร์กันไหมล่ะ ใครจะเหมือนเจ้าที่เอาแต่ใช้แรง

ตะบันไปอย่างเดียวเลย' กิติมแฉะ

"ก็จริง" เจย์พิมพ์อย่างยอมรับ แต่เขาก็ยังคงเดินอย่างเชื่องช้า ไปที่บันไดทางลงสู่ชายหาด พลังกวาดตามองไปโดยรอบเพื่อหาเป้าหมายท่ามกลางชายหาดที่เว้งว้าง เพราะมีคนน้อยกว่าปกติ ก็พบแมทธีวียนอยู่ที่จุดไกลลิบ โดยมีคนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมเขา

"แปลกจัง...ไรโค" เจย์พิมพ์เรียกฐานแห่งการเคลื่อนที่ออกมา แล้วเคลื่อนย้ายตัวเองไปอยู่ด้านหลังคนกลุ่มนั้น จึงได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า

"หมานั้นยังไม่ตาย..." คนหนึ่งออกความเห็น

"...แต่ไม่น่ารอด ใครนะใจร้ายจัง" อีกคนคาดการณ์ตามสภาพของมัน

เจย์พยายามเขย่งจนสุดปลายเท้า แต่ก็ยังมองไม่เห็นสุนัขตัวนั้นอยู่ดี เพราะกลุ่มคนตัวสูงข้างหน้าเขาบังจนมิด สุดท้ายเลยต้องเอ่ยขึ้นว่า

"ขอทางหน่อยครับ" แล้วเดินแทรกตัวผ่านกลุ่มคนเข้าไปยืนอยู่ด้านหลังแมทธีว เขาจึงเห็นสุนัขพันธุ์ลาบราดอร์ รีทรีฟเวอร์ตัวหนึ่งนอนหายใจรวยริน พร้อมร้องเสียงจิ้งจกอยู่

"มีอะไรหรือครับ" เจย์ถาม

แมทธีวหันมามองเจย์ แล้วบอกสั้นๆ ว่า "รอให้มันตายไป จะเผาตอนนี้ก็ได้"

เจย์ขมวดคิ้ว แล้วเดินผ่านแมทธีวไปนั่งคุกเข่าลงข้างตัวสุนัข เขาจับหัวเจ้าหมาน้อยเบาๆ ขณะเหลือบมองบาดแผลที่ท้องของมัน ซึ่งดูเหมือนจะถูกของแหลมแทง แล้วหันมาพูดว่า

"เราควรพาเขาไปหาหมอมากกว่า"

"หา ยังไง เมืองนี้ไม่มีคลินิกสัตว์แพทย์" แมทธีวเอ่ยสวน

'ใช่ เขาพูดถูก' กิติมรีบเสริม

แต่เจย์กลับอึ้งหมาขึ้น แล้วตอบพร้อมๆ กับหายใจไป

"แต่วิชชอร์มีโรงพยาบาล"

"ผมตกใจจริงๆ นะ อยู่ๆ คุณก็จู่โจมเข้ามาในห้องฉุกเฉินแบบนี้" คุณหมอวิลเล็ค วิซซาร์ด หมอเวรประจำห้องฉุกเฉินเอ่ยกลับหัวเราะ
 เจย์ที่ยืนมองเจ้าหมาน้อยที่หลับเพราะฤทธิ์ยาสลบหันมามิ้มจิ๊ด
 แล้วค้อมศีรษะให้

"ขอโทษที่ทำให้ตกใจครับ"

"ไม่เป็นไร ก็เมืองนี้ไม่มีคลินิกสัตว์แพทย์นี่นะ ผมเลยไปเรียนค่าน
 นี้มาเพิ่ม คนในเมืองนี้เขาก็รู้กันหมดแหละ ว่าโรงพยาบาลนี้รับรักษาหมา
 ค่าย อ้าว ว่าไง พยาบาลคาเรน"

หญิงสาวในชุดขาวก้าวเข้ามาใกล้ แล้วถามเจย์ว่า "ไม่ทราบคุณ
 สก๊อตจะให้ใส่ชื่อคุณเป็นเจ้าของมันเลยไหมคะ หรือให้บันทึกว่าเป็นสุนัข
 จรจัด"

"มันมีผลแตกต่างกันหรือเปล่าครับ"

คาเรนพยักหน้า

"ถ้ามันไม่มีเจ้าของ เจ้าหน้าที่เทศกิจจะเข้ามาจับติดขอบดูแลเพื่อ
 หาเจ้าของของมันคะ แต่ส่วนใหญ่มักจะหาไม่เจอ เพราะหมาที่หลงกับ
 เจ้าของซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวมีเยอะทุกปี สุดท้ายก็จะไปจบที่ต้องประกาศ
 หาคณิบุญญมารับมันไปอุปการะ"

'แะเลย เอาไฉละ'

'อย่าหาเรื่องยุ่งเหยิงนะ แค่นี้เจ้าก็ยุ่งมากพอแล้ว รู้ไหมว่าการ
 บันทึกในทะเบียนประวัติพวกนี้ มันคือสัญญาผูกมัดนะ' กิคมเตือนเสียง
 ขรม

ความจริงเจย์ก็อยากบอกชื่อตัวเอง แต่ก็กลัวว่าจะไม่มีที่เลี้ยวอีก

'แถมเราพักอยู่ในร้านน้ำชาวิทาเรียด้วย คงเลี้ยวสัคว์ไม่ได้หรอก
 มั้ง' คิดไปคิดมาเลยโผล่บอกไปว่า

"แมทธิว ฮอปกินส์ ครับ"

"คุณฮอปกินส์นะคะ แล้วที่อยู่ติดต่อ..."

"ซุ้มประชาสัมพันธ์ครับ เอ่อ เรื่องค่าใช้จ่าย เคียวผมชำระให้ก่อน"

"ได้ค่ะ เคี้ยวก่อนกลับไป ชำระเงินที่ห้องจ่ายเงินได้เลยนะคะ"

"ขอบคุณครับ" เจย์รับคำ แล้วหันมาหาคุณหมอลีตพลางถามว่า "แล้วตกลงรอยแผลนี้คือเกิดจากอะไรหรือครับ"

"ก็มีคนนั่นแหละ บางทีเจ้าหมาน้อยนี้อาจจะไปวิ่งเล่นใกล้ๆ อัลคิลมือใหม่"

"อัลคิล? หมายถึง พวกที่ฝึกอัลฮาติมมือใหม่หรือครับ" เจย์ถามย้ำ

เมื่อเดือนที่แล้วที่เขาต้องทดสอบสมรรถภาพ มีคำศัพท์ใหม่ๆ ที่เขาได้รู้พร้อมกับ 'กลาสโซล' ก็คือ อัลคิล กับ ซีเทล ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกคนที่ฝึกอัลฮาติมและโฮโนรุส แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังไม่เคยได้ยินใครพูดถึงคำศัพท์เหล่านี้มาก่อน

"ใช่ แบบนี้จะมีให้เห็นทุกปีแหละ ยิ่งตอนใกล้ๆ วันอิมโบลคียิ่งพบมาก พวกอัลคิลมือใหม่ชอบเอาขาของตัวเองที่ปูดขึ้นใหม่มาทดลองกับสัตว์ ซึ่งยาบางประเภทก็มีสรรพคุณสมานแผล ดังนั้น พวกเขาก็เลยต้องทำให้เกิดแผลก่อน เพื่อทดสอบสรรพคุณของยาสมานแผลไง"

"ถ้ายาสมานแผลได้จริง แล้วทำไมแผลของสุนัขตัวนี้ถึงไม่หายล่ะครับ"

วิลเล็ทสบตาเจย์นิ่งไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะตอบว่า "ก็เพราะยานั้นมันใช้ไม่ได้ผลไง ชีวิตนะไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ก็ไม่ใช้ของเล่นหรอกนะ คุณสก็อต เอาละ คุณไม่ต้องทำงานต่อหรือ"

เจย์เหลือบมองนาฬิกาก็เห็นว่า เกือบจะบ่ายสองโมงแล้ว เขาต้องกลับไปตอกบัตรเวลาเลิกงานที่ชุมประชาสัมพันธ์ แล้วกลับไปเปลี่ยนชุดที่ร้านน้ำชาวิทาเรียอีก ชายหนุ่มจึงเอ่ยขึ้นว่า

"ฉันผมฝากเจ้าหมาตัวนี้ไว้กับคุณหมอก่อนนะคะ เคียว...เอ่อ ผมจะให้เจ้าของเขามารับกลับบ้าน"

"ได้ สักตอนเย็นๆ เจ้าหมานี้ก็น่าจะอาการดีขึ้นแล้วละ"

เจย์ก้มศีรษะให้คุณหมอ และหมุนตัวมาก้มศีรษะลานาง

พยาบาลคาเรนอีกครั้ง แล้วเดินออกจากห้องฉุกเฉินตรงไปยังห้องจ่ายเงิน

"คุณหมออี๋มทำไมคะ"

"คุณไม่สังเกตเหรอ"

คาเรนหันไปมองตามแผ่นหลังไวๆ ของเจย์ แล้วหันมาถามว่า
"สังเกตอะไรคะ"

"ลูกศิษย์คนล่าสุดของมาสเตอร์เกลคามีสายตาที่ไม่เลวเลย รู้ไหม
เขาทำต่ายังไงเวลาที่ผมพูดว่า 'หมานี้ถูกใช้ทดลองยามา'"

พยาบาลสาวอี๋มกว้าง "ถ้าให้เดา คงเป็นดวงตาที่ดีมากเลย"

"ทำไมล่ะ"

"ก็มันทำให้คุณหมอถูกใจได้นะสิคะ แต่ตอนนี้คุณหมอออเครย์
อยากปรึกษาเรื่องคนไข้ที่เราส่งขึ้นวอร์ดไปค่ะ"

วิลเล็คหัวเราะเสียงดังก้อง ก่อนจะเดินออกไปทำหน้าที่ของตัวเอง

ด้านเจย์เมื่อจ่ายเงินค่ารักษาเสร็จ ก็ใช้พลังเคลื่อนย้ายตัวเองกลับ
มาที่ซุ้มประชาสัมพันธ์ได้ทันก่อนหมดเวลางานพอดี เขาจึงนำการ์ดสะสม
ชั่วโมงการทำงานมารูดกับเครื่องบันทึกเวลา แล้วหันไปมองแมทธิวที่นอน
เหยียดยาวอยู่บนโซฟา เจย์เดินเข้าไปหาเขา

"เจ้าหมานั่นตายหรือเปล่า" แมทธิวถาม ทั้งที่ยังนอนหลับตาอยู่

"ไม่ครับ ตอนนี้ปลอดภัยแล้ว คุณหมอวิลเล็คจบสัปดาห์แพทย์มาด้วย"

"วิลเล็ค วิซซาร์ต เป็นอัลคิลคนหนึ่ง ต่อให้เป็นปลาตายก็คงรักษา
ได้มั้ง" แมทธิวประจบประชัน แล้วพลิกตัวนอนตะแคงหันหน้าเข้าหาผนัง
โซฟา

"ในเมื่อคุณรู้อย่างนั้น ทำไมไม่พามันไปชะตั้งแต่แรกล่ะครับ" เจย์
ถามอย่างไม่เข้าใจ

ความจริงเจย์ก็ไม่ได้คาดหวังว่า อติศขอปกินส์คนนี้จะมีความสามารถ
นักหรอก แต่ก็ไม่ได้คิดว่า เขาจะเป็นคนเลือกเย็น

"เจ้าของก็ไม่ใช่ แล้วจะทำไปทำไม"

เจย์ฟังแล้วอึ้งไปนิดหนึ่ง ก่อนจะคลี่ยิ้มให้น้อยๆ

"แต่ตอนนี้ใช่แล้วละครับ"

คำตอบของเจย์ทำให้แมทิวหันขวับมามองหน้าคนหน้ามืคนที่กำลังส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา

"หมายความว่าไง"

"ผมแจ้งกับทางโรงพยาบาลว่า คุณเป็นเจ้าของมันครับ"

"โอ้..."

เจย์ก้าวถอยกรูด เพราะอีกฝ่ายลุกพรวดขึ้นมาเผชิญหน้า และด้วยแมทิวสูงกว่า ทำให้เจย์ต้องเงยหน้ามองเขา ขณะพูดต่อว่า

"คุณหมอบอกว่า เจ้าของสามารถไปรับมันออกจากโรงพยาบาลได้ตอนเย็นครับ ผมจ่ายค่ารักษาพยาบาลไปแล้ว ถ้ายังไง..."

"นายนี้ อี๋ย! ชอบยุ่งเรื่องของชาวบ้านมากนักหรือไง สก๊อต" แมทิวเอ่ยเสียงเข้ม

แต่เจย์ยังทำใจสู้เสีย พร้อมกับพูดต่อว่า

"คุณหมอบอกว่า มันน่าจะเป็นหมาหลงที่พลัดจากเจ้าของซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวนะครับ คุณก็แค่เลี้ยงมันไว้ รอเจ้าของมารับ"

"ทำไมฉันต้องทำ"

เจย์อิงไปนิกหนึ่ง แล้วนิกอะไรขึ้นได้เลยตอบว่า "ในหนังสือคู่มือการทำงานไงครับ มันบอกเอาไว้ว่า เราต้องช่วยเหลือทุกชีวิตบนชายหาด 'คนหลงทาง' เป็นเกณฑ์ข้อแรกที่ต้องปฏิบัติเลยนะครับ"

"ฉันไม่เห็นเคยเห็น"

"คู่มือ" เจย์เรียกคู่มือสำหรับการปฏิบัติงานที่เขาได้รับจากलिขार्คในวันแรกออกมา แล้วส่งให้แมทิว พลังเอ่ยว่า

"ข้อกำหนดเกี่ยวกับงานในหน้าที่ 8 ตั้งแต่บรรทัดที่ 12 ครับ"

แมทิวมองคู่มือแวบหนึ่ง แล้วรับมันมาด้วยความหงุดหงิด

เจย์จึงคลี่ยิ้มน้อยๆ แล้วถามว่า "ไม่ลองเปิดดูหรือครับ"

"ไม่" แมทิวตอบอย่างไม่แยแส

เจย์เอียงคอครุ่นคิดแวบหนึ่ง "คุณก็ทำได้เหมือนกันใช่ไหม"

"ไม่ ใครเขาอ่านคู่มือกันหา! หมาเวลาทำงานของนายแล้ว ออกไปสิ"

เจย์กะพริบตาแล้วค้อมศีรษะ

"เจอกันพรุ่งนี้ครับ"

"ไอ้คนน่าหงุดหงิดเอ๊ย!"

เจย์ได้ยินเสียงคำไล่หลังเขามา แต่ไม่ว่าอย่างไร เ็นนี้เจ้าหมาน้อยตัวนั้นต้องมีคนไปรับแน่นอน จากที่เขาทำงานร่วมกับแมทธิวมาสี่วัน ผู้ชายคนนี้เป็นคนรักษาหน้าที่ได้ดีมากคนหนึ่ง แม้บางครั้งจะชอบทำหน้าที่เหมือนไม่ยอมทำ แต่ก็ทำงานในหน้าที่สำเร็จลุล่วงด้วยดีทุกครั้ง

'จริงๆ เขาก็เป็นคนคินะ'

'ข้าว่าเจ้าควรให้คำจำกัดความคำว่า 'คิ' ให้มันละเอียดหน่อยนะ'

กิติมท้วง

เจย์หัวเราะ แล้วเดินไปเอารถจักรยาน พลังนึกขึ้นได้ว่า เขายังไม่เห็นอัสโมกับบิมกลับมา นั่งรอที่ชุมประชาสัมพันธ์เลย

"หรือว่าง่วงเลยไปนอนที่ห้องพักก่อน"

'หรือไม่ก็อาจจะไปก่อเรื่องที่ไหนอยู่' กิติมเอ่ยขัดคอไปอีกทาง

'ครับ? กิติมรู้หรือว่า บิมกับอัสโมอยู่ที่ไหน' เจย์สะอึกใจทันที

'ไม่รู้' แต่ข้าได้กลิ่นทะแม่งๆ ซอบกล'

"กลิ่นทะแม่ง? หรือว่า..." เจย์กลอกตาครุ่นคิดอยู่แวบหนึ่ง แล้วเร่งฝีเท้าถีบรถจักรยานให้เร็วขึ้น

'บางทีข้าก็ไม่อยากค่าเลย แต่ชีวิตเจ้านี้น้า...'

"ชีวิตผมเป็นยังไงครับ" เจย์เอ่ย

'ก็มีแต่เรื่องได้ทุกวันเลยไง'

2

กาซีเวทมนตร์

"บิม ที่นี่ที่ไหนหนอ" อัสมิอวถาม พลงเงยหน้ามองอาคาร
สถาปัตยกรรมแบบจีนสูงสลับชั้น ซึ่งตั้งอยู่ชิดหน้าผาสูงชันด้านหลังสุสาน
บนยอดเขาสเปลเลีย

"ฮวงซู่ของเจ้าของร้านอาหารจีนที่ข้าเคยอยู่นะ" บิมตอบ พลง
ปล่อยมือเด็กหญิงให้วิ่งไปที่ประตูอาคารหลังนั้น แล้วเธอก็หันมามองสอง
ปีศาจที่มาส่ง

"ข้าไม่เข้าไปหรอก เจ้าไปเถอะ" บิมบอกกับเด็กหญิงเป็นภาษาจีน
เธอจึงโค้งตัวให้บิมเป็นเชิงลา

อัสมิอวมองบานประตูที่เปิดออก ก่อนจะกระโดดถอยหลัง บิมหัน
ไปมองปฏิกิริยาของเพื่อนซี้แล้วยิ้ม

"รู้สึกตัวซ่านะ"

ดวงคาสีแดงของอัสมิอววาวจั่น แต่เมื่อบิมกระโดดหมุนตัวกลับไป
ยังเส้นทางที่พวกเขาма อัสมิอวจึงมองไปที่ร่างวิญญาณของเด็กหญิง
คนนั้น ซึ่งแม้จะเดินเข้าประตูไปแล้ว แต่เธอก็ยังชะโงกหน้ามองบิม
สัญชาติญาณของเจ้าปีศาจน้อยเร่งร้องบอกว่า ชินอยู่ที่นั่นนานไปไม่นานจะคิ
อัสมิอวเลยเคลื่อนตัวตามบิมไป

"ที่นี่มันที่ไหนเธอบีม"

"ที่ที่มีแต่คนตายเท่านั้นถึงมาได้ เด็กคนนั้นเป็นข้ารับใช้ในหอแห่งนั้น"

"ห่อ?"

บิหมันมามองหน้าเพื่อนนิคหนึ่ง แล้วอธิบายว่า "คนจีนเขาเรียก
คิกที่มีหลายๆ ชั้นว่าหอ"

"อ้อ แล้วทำไมเด็กคนนั้นถึงหลงทางอยู่ในเมืองล่ะ"

บิหมันมามองทาง แล้วตอบว่า "น่าจะพลัดหลงนะ รีบกลับไปหาเจ้กันเถอะ เจ้าจะแหวะที่ร้านน้ำชาด้วยไม่ใช่หรอ"

"อ้อ" อัสไมตอบ แล้วทั้งสองก็ลงจากเขา เคลื่อนตัวไปตามถนน
ตรงมาถึงป้ายรถเมล์ที่หน้าโรงพยาบาลวิชัยรัตน์ สองคู่ก็พบกับแฟนทอม
ซึ่งเดินออกมาจากตู้โทรศัพท์สาธารณะ

"แฟนทอม!" สองคู่ที่ร้องเรียกนักล่าปีศาจเสียงดังลั่น พร้อมกับกระโดดเข้าไปกอด จนคนที่เพิ่งหันมามองตามเสียงเรียกต้องอ้าแขนรับเพื่อนตัวน้อยทั้งสองไว้แทบไม่ทัน

"ไฉ่ เจ้าตัวเล็ก ทำไมอยู่ห่างจากเจ้าของได้ล่ะ"

"พวกเรามาส่องเด็กหลงทางนะ ไหนว่าจะไม่อยู่หลายวันไง" อัสไมว
ถามเสียงใส ด้วยแววตาเปล่งประกาย

"เสร็จงานไวเลยกลับมาเร็ว เพิ่งลงจากรถเมล์เมื่อสักนี้เอง"

บิรมิเอียงคอมอง แล้วถามว่า "คนของซิมป์สันทำไมต้องนั่งรถเมล์"

แฟนทอมก้าวข้ามทางม้าลาย พลังตอบว่า "คนเรานั้นก็ต้อง
ประหยั๊กกันบ้าง แล้วนี่ตกลงเจ้อยู่ที่ไหน"

"เจ้ทำงานอยู่ จะออกกะตอนบ่ายสองครึ่ง" อัสไมตอบ พลางก้มมองนาฬิกาข้อมือของแฟนทอม แล้วททานว่า

"ใกล้เวลาแล้วนี่นา! บิม เราเสียเวลาไปเยอะเลย"

บิรมพยักหน้า "ก็คิดไว้อย่างนั้นอยู่แล้ว หรือเราจะกลับไปรอเจย์ที่ห้องพักดี"

"ก็ได้" อัสโมวตอบ แล้วคืบเล็กน้อย

แฟนทอมเลยปล่อยให้เด็กน้อยทั้งสองลงยืนบนพื้น พร้อมกับมองเจ้าหนูจอมแสบเคลื่อนไหวตัวนำหน้าไป ขณะที่ได้ยินเสียงกระดิ่งจักรยานเมื่อหันกลับมาก็เห็นว่าเป็นเจย์

"สวัสดีครับ คุณแฟนทอม"

"ไง เจย์ ทำงานที่ซุ้มประชาสัมพันธ์ของเมืองยุ่งไหม" แฟนทอมถาม พลังมองเจย์หยุดรถ แล้วเดินจูงรถจักรยานติดูกับเขาไป

"ยุ่งเป็นพักๆ ครับ ตอนแรกคิดว่านักท่องเที่ยวของเมืองนี้มีแค่คนแตกกลายเป็นว่า มากันทุกประเภทเลย ที่นี้เลยมีปัญหาต่างกันไป"

คนถามได้ฟังอย่างนั้นก็หัวเราะ

"ก็วิชอร์นี่นะ แล้วทำงานกับฮอปกินส์เป็นยังไงบ้าง"

เจย์ยิ้มจัด "เขาก็ดีครับ ทำงานดี แม้จะเอาแต่ใจไปหน่อย"

"ก็เหมาะกับนายแล้วนี่"

เจย์เอียงคอมองคนพูด แฟนทอมก็เลยพูดคำว่า "เก่งเรื่องรับมือกับคนเอาแต่ใจใจ เหมือนเจ้าสองตัวนั้น"

"เจย์!"

คนถูกเรียกมองตามเสียงแล้วคลี๊ยบ "ไม่ได้ไปก่อเรื่องที่ไหนสินะ ไล่ออกไปที"

พอแฟนทอมได้ยินอย่างนั้นก็หัวเราะใหญ่ ขณะที่เจย์เหลือบไปมองนาฬิกาข้อมือแล้วอุทาน

"ผมต้องรีบแล้วครับ ต้องเข้างานตอนบ่ายสาม แล้วเจอกันนะครับ คุณแฟนทอม"

แฟนทอมมองตามหลังคนรีบที่ขึ้นคร่อมรถจักรยาน แล้วขี่เข้าไปหาเจ้าตัวน้อยทั้งสอง แล้วก็ต้องส่ายหน้ากับความใจเย็นของคนรีบ จนเมื่อเจย์และบริวารของเขาลับหายไปตรงมุมตึก รอยยิ้มบนใบหน้าของแฟนทอมจึงค่อยๆ หุบลง เขาหยุดเดิน แล้วยกมือสองข้างที่อุ้มบิ้มกับอัสโมวเมื่อสักครู่นี้มาคม ก่อนลดมือลง พร้อมกับส่ายลมหนาวที่พัดมา

"ใกล้เวลานั้นแล้วสินะ..."

"วันนี้ลูกค้าน้อยจังเลยนะครับ" เจย์เอ๋ยขึ้น หลังจากลูกค้ากลุ่ม
สุดท้ายเดินออกไปกับอิส

"ก็ธรรมดาแหละ หลังปีใหม่อย่างตอนนี้ น่าจะเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่
เมืองวิซซอร์เหลือแค่คนท้องถื่นจริงๆ" อิสตอบ ขณะเดินกลับมาช่วยวินน์
เก็บของ

"แต่ลูกค้ามันน้อยลงทุกช่วงเวลาเลยนะครับ แม้แต่กะมาสเตอร์
มูซอล" ชายหนุ่มเอ๋ยเมื่อนึกถึงปริมาณลูกค้าที่น้อยที่สุดเท่าที่เขาเห็น
ตั้งแต่ทำงานในร้านนี้

"ถือว่าได้พักก่อนฤดูใบไม้ผลิจะมา จากนั้นไปจนถึงออสตารา¹ พวก
เราคงได้พักกันยาวๆ" อิสตอบ

"ออสตารา? อ้อ อิสเตอร์" เจย์ทวนด้วยอีกชื่อที่คนทั่วไปรู้จัก
มากกว่า เขาเคยอ่านประวัติของหนึ่งในวันแซบับนี้จากอินเทอร์เน็ต แล้ว
พบว่ามันซ้อนทับกับธรรมเนียมปฏิบัติในช่วงเวลาเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิ

วันอีสเตอร์ที่คนทั่วไปรู้จักเป็นวันระลึกถึงการฟื้นคืนชีพของพระ
เยซู แต่ในความเชื่อดั้งเดิมของชาวบาบิโลนแถบลุ่มน้ำไทกริส-ยูเฟรติส
วันสำคัญนี้มีจุดเริ่มต้นจากการสรรเสริญเทพีอิซทาร์ (Ishtar) เทพีแห่ง
ความอุดมสมบูรณ์ และวันอีสเตอร์ก็แสดงถึงความเชื่อนี้ผ่านทาง 'ไข่'
เหมือนกับชาวเพแกน

แต่พวกเขาเล่าเรื่อง 'ไข่' ต่างออกไป ชาวเพแกนเล่าว่าเป็นเพราะ
หลังจากเทพีอีสตรา (Eostre) ช่วยเหลือนกปากเร็บ โดยเสกมันเป็น

¹ วันออสตารา (Ostara) หนึ่งในแปดวันแซบับ ตรงกับวสันตวิษุวัต (Spring Equinox)
หรือวันราตรีเสมอภาคที่กลางวันและกลางคืนนานเท่ากัน คนลัทธิอนิกศาสนาหรือเพแกน
(pagan) เชื่อว่าวันนี้คือวันที่เทพีอีสตรา เทวีแห่งรุ่งอรุณนำความอุดมสมบูรณ์กลับมายัง
โลก หลังจากฤดูหนาวอันยาวนาน เห็นได้จากภาพวาดของนางจะมีกระต่ายป่าซึ่งเป็น
สัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์ไว้ด้วย

กระต่ายป่า แต่เหลือบางส่วนเป็นนก เจ้ากระต่ายก็ออกไปตอบแทนเทพี
ไข่เลยกลายเป็นตัวแทนของความอุดมสมบูรณ์ ในขณะที่ชาวคริสต์เชื่อ
ว่า ไข่เป็นสัญลักษณ์แทนการฟื้นคืนชีพของพระเยซู

สรุปแล้ว ในวันเดียวกัน มีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่อง 'ไข่' มากมาย
เฉยเลยไม่รู้ว่าจะแยกวันอีสทาร์ออกจากวันอีสเตอร์อย่างไร

'ถ้าเป็นที่นี่ก็คงเรียกว่า ออสทาลละมั้ง'

"ใช่ แต่พวกเรายังไม่ได้ไปเล่นหาไข่กันในป่าแน่ๆ เพราะมีงานข้าง
รออยู่" วินน์เอ่ยอย่างไม่อยากจะนึกถึง พอฮิสเห็นสีหน้าคนซีเกียจแห่ง
ร้านน้ำชาวิททาเรียก็หัวเราะว่า

เจย์มองรุ่นพี่สาวทั้งสองคนแล้วถามว่า "งานข้างอะไรเหรอครับ"

ฮิสหยุคหัวเราะ "ทำความสะอาดกับซ่อมบำรุงครั้งใหญ่ บอกเลย
ช่วงเวลานี้ ลูกค้าน่ะไม่เยอะเท่าไร แต่คนที่มาก็เยอะไม่แพ้กันหรอก"

วินน์ถอนหายใจยาว แล้วเมื่อจวนทุกใบถูกส่งลงลิฟต์ไปจนหมด
เสียงกระดิ่งตรงเคาน์เตอร์ก็ดังขึ้น ทั้งหมดจึงเดินมารวมตัวกันที่หน้า
เคาน์เตอร์

"วันนี้ไม่ค่อยเหนื่อยกันเลยใช่ไหม"

"ค่ะ" วินน์ตอบด้วยรอยยิ้ม แต่รอยยิ้มก็สลายไปทันทีเมื่อมาสเตอร์
เกลคายื่นจดหมายสี่อะคามารินให้แก่ฮิสและวินน์

"จดหมายเชิญจากสำนักทะเบียนให้ไปทดสอบวัชระดับ ปีนี้เลื่อง
ไม่ได้แล้วนะวินน์"

เจย์มองจดหมายสี่อะคามารินที่ฮิสรับมาอย่างกระตือรือร้น ขณะ
ที่วินน์รับมาอย่างซังกะตาย

"ว้าว! ปีนี้จัดขึ้นที่มาเจนต้าเหรอเนี่ย" ฮิสเอ่ย

"ถ้าอยากไปมาก ฉันเฝ้าร้านให้เอง" วินน์เปรย แต่ฮิสลคจดหมาย
ลงแล้วพูดสวนว่า

"ไม่ได้ ประเมินครั้งที่แล้วฉันแพ้เธอไปนิดเดียวเอง แถมจะได้ไป
เจอเจราด้วย ไม่อยากเที่ยวหรือไง ได้พักนะ ได้พัก"

เจย์เลิกคิ้ว ตอนเขาไปแข่งโล่ก็ออกเฟสคิวล์เมื่อปีที่แล้ว เขารู้ว่าพี่
อิสเก่งมาก ชนะติดกันสิบครั้งเลย แต่พี่วินนี่ไม่ค่อยชอบการแข่งขันเท่าไร
เลยเป็นผู้ช่วยคลอด

วินน่่ายหน้าคิก "ไม่อะ มาสเตอร์คะ ฉันไม่ทดสอบได้ไหม ทำ
เรื่องปลดฉันออกจากสเปเชียลลิสต์ก็ได้"

เกลคาคลี่ยิ้ม "ได้สิ"

"มาสเตอร์!" อิสรีบแย่งเสียงหลง ขณะที่วินน่ย์คลี่ยิ้มแก้มแทบปริ
แต่แล้วก็ต้องหุบยิ้มฉับ เมื่อเกลคาพูดต่อว่า

"แต่วินน่ต้องไปสอบเป็นเมจิลิสต์แทนนะ"

เท่านั้นเอง อิสก็กระเป็ดเสียงหัวเราะคังลั่นอย่างไม่เกรงใจ วินน่เลย
หน้ามุ่ยไม่บ่นต่ออีก เจย์เห็นรุ่นพี่สาวไม่อยากจะสอบวัดระดับขนาดนั้นก็
อยากรู้สาเหตุ ขณะจะถามมาสเตอร์อยู่รอบมร่อ ก็ต้องชะงักกึกเมื่อ
มาสเตอร์ส่งซองจดหมายสีขาวและคำมาให้เขา

"นี่ของนาย"

"ครับ?" เจย์รับจดหมายมาแบบงงๆ ขณะที่อิสกับวินน่ต่างหันมา
มองเขาตาเขม็ง แล้วอิสก็ถามว่า

"จดหมายเชิญชวนให้ไปประเมินเมจิลิสต์ไซ้ใหม่จะมาสเตอร์"

"ไซ้ ของวินน่ก็มีนะ แต่ฉันเห็นว่า แคสเปเชียลลิสต์ก็บ่นจะแย่แล้ว"

วินน่ก่อนมาสเตอร์ตัวเอง แล้วหันไปแซวเจย์แก่เกรียค "สงสัยต้อง
บันทึกให้วันนี้เป็นวันที่ระลึกเลย ในชีวิตได้เห็นอออลลิสต์ตัวเป็นๆ กับตา"

เจย์ยิ้มจืดแต่ไม่เปิดจดหมายออก ก่อนจะถามมาสเตอร์เกลคาว่า
"ผมไม่เข้ารับการประเมินได้ไหมครับ"

เกลคาพยักหน้า "ได้ แต่ไม่ควร เพราะคณะกรรมการวัดระดับ
สเปเชียลลิสต์ทุกศาสตร์ไม่ตอบรับให้นายเข้าทดสอบ เพราะเห็นว่าผล
การประเมินของนายสูงเกินเกณฑ์ของพวกเขา"

'เก่งไปก็ลำบากอีก' เจย์คิด แล้วถามต่อ "ถ้าไม่รับการประเมิน
เลยไม่ได้เหรอครับ"

"ได้ แต่ไม่ดี" อีสตอบแทนมาสเตอร์

เจย์หันไปมองรุ่นพี่

อีสเลยอธิบายต่อว่า "แต่ละปีจะมีการจัดเกรดขององค์กรเวทมนตร์จากผลประเมินความสามารถของพนักงานในองค์กรนั้นๆ หน่วยงานไหนมีค่าเฉลี่ยผลประเมินของพนักงานสูงก็จะได้รับอันดับดี..."

ถึงตรงนี้นั้นก็พูดต่อด้วยน้ำเสียงเนือยๆ ว่า "และถ้าองค์กรได้รับการจัดอันดับดี ก็จะได้ส่วนลดภาษีเวทมนตร์"

เจย์ขมวดคิ้ว "ภาษีเวทมนตร์ไม่ได้เก็บแค่ตอนเราถูกลูกค้าเตะตัวเหวอครับ"

วินน์ร้อง "ฮี!" ออกมา เกลดจึงอธิบายต่อ

"อันนั้นเป็นภาษีการค้า แต่ยังมีภาษีประจำปีที่วัดจากผลการประเมินเวทมนตร์ด้วย ซึ่งร้านของเราก็จ่ายสูงกว่าความจำเป็นอยู่แล้ว เพราะวิกไม่ยอมเข้ารับการประเมิน"

เจย์คาโต

"มาสเตอร์เมจถึงต้องทำงานเป็นที่ปรึกษาให้แก่สภากลางใจ" อีสเสริม

"ภาษีประจำปีก็จ่ายเป็นแรงงานเหวอครับ"

"เงินเอาไปทำอะไรได้ละ พ่อคเก่งๆ ทำได้มากกว่าเงินอีก" วินน์ตอบ แล้วพยักพเหิดหน้าไปที่จดหมายของเจย์ พลังหันไปถามเกลดว่า "อย่างนี้เจย์ต้องทดสอบทั้งเวทมนตร์ขาวและดำเลยหรือเปล่าอะ"

"แล้วแต่เขาเลือก เอาไปคิดคุณะเจย์" เกลดเอ่ย พลังหันไปมองที่ทางเข้าร้าน ก็พบว่ามัลูกค้าเดินขึ้นมาแล้ว เหล่าพนักงานทั้งสามจึงแยกย้ายไปทำหน้าที่จนหมดเวลาของกะตัวเอง

"เจอกันพรุ่งนี้จะเจย์" อีสเอ่ยลา ขณะก้าวขึ้นรถของร็อบที่มารับตรงเวลาเสมอ ขณะที่วินน์เองก็ตามขึ้นรถไปด้วยกัน เพราะจะคิดร็อบเข้าไปในเมือง เจย์โบกมือให้รุ่นพี่ทั้งสองคน แล้วหมุนตัวเดินอ้อมไปทางหลังร้านเพื่อขึ้นบันไดไปยังห้องพักตัวเอง ในจังหวะนั้นเอง ก็คิมซึ่งวันนี้

เงียบผิปกปติก็ศีลลังกาม้วนตัวลงมาลอยอยู่ตรงหน้าเจย์

"มีอะไรหรือครับ"

'ข้าจะไม่อยู่สักสองสามวันนะ'

เจย์เลิกคิ้ว

'เพื่อนเก่ามานะ เลยจะไปกินเลี้ยงกันหน่อย'

"คุณจขุขมาหรือครับ" เจย์ถามเพราะนึกถึงเทพผู้ปกป้องคนนั้น
ซึ่งมอบบิหมให้แก่เขา พอได้ยินอย่างนั้นกิดิมก็ทำหน้าเมื่อย แล้วตอบว่า

'ข้ามีเพื่อนคนเดียวที่ไหนละ แต่ข้าไม่ได้ไปคนเดียว คนอื่นก็จะไป
ด้วย'

คำว่า 'คนอื่น' ทำให้เจย์ขมวดคิ้ว แล้วนึกไปถึงเอเทมมูคนอื่น ๆ ที่
เหลือ นั้นทำให้หนุ่มหน้ามึนยิ่งขมวดคิ้ว ตามปกติเอเทมมูทั้งห้าคนไม่เคย
ไปไหนด้วยกัน กว่าเขาจะหาวิธีนี้คพวกเขามารวมพลเพื่อทำพันธสัญญา
ได้ก็แทบแย่ ทำไมตอนนี้ถึงได้จะไปกินเลี้ยงด้วยกันอย่างพร้อมเพรียงละ

'หรือว่าคิกันแล้ว'

'อย่าคิดอะไรที่มันน่าขมลูกได้ไหม ข้าไปนะ ดูแลตัวเองด้วย'

"ครับ" เจย์ตอบ แล้วกิดิมก็หายตัววับไป ก่อนเจย์จะยิ้มแล้วพูดว่า

"กิดิมใจดี"

'ข้าไม่ได้ใจดี'

เจย์หัวเราะพร้อมกับเปิดประตูห้อง กลิ่นอาหารหอมฉุยลอยมาเตะ
จมูกก่อนเป็นอย่างแรก แล้วอัสโมวก็ไผเข้ามาทอดเจย์ ตามด้วยบิหมที่
กระโดดคั้งๆ เข้ามารับหน้าทั้นที่

"ข้าหิวแล้วเจย์" อัสโมวร้องบอก

"ฉันก็ทำอาหารให้อยู่นี้ไง พูดยอย่างนี้ไม่เห็นหิวกันเลยนะ พอ
เจ้าของมาปุ๊ปก็ทิ้งฉันไปกันหมดเลย"

"น้อยใจหรือแอ็ก" เจย์แซว

แอ็กหันมาทำหน้าบึ้ง พร้อมกับตอบว่า "เออ คนอุตุส่าห์ตื่นมาทำ
อาหารให้ก่อนเจ้ากะนะเนี่ย"

พอได้ยินอย่างนั้นบิมก็เลยกระโดดไปหาแอ็ก แล้วเงยหน้ามองเหมือนอ้อน

"ข้ารอกินอาหารของเจ้าอยู่นะ"

แอ็กก็มองบิม จากที่ทำหน้าบึ้งๆ อยู่ก็ยิ้มแฉ่งทันที

"ถึงจะแค้นแค่ไหน แต่ก็คิดใจนะ ไปเตรียมจานไป! ผัดเต้าหู้ของนายได้ทีแล้วละ"

บิมยิ้มหน้าระรื่น แล้วกวักมือเรียกจานให้ลอยมาจากที่คว่ำจานและวางลงข้างกระทะ พอแอ็กเทอาหารใส่จานเสร็จ บิมก็ทำท่าจะเอื้อมไปจับจาน แต่แอ็กกลับใช้พลังของเขาทำให้จานลอยไปวางไว้บนโต๊ะอาหารแทน

"ถือไปกระโดดตึกๆ ไป ดีไม่คิดจะหกละ เเตรียมอุปกรณ์ไปกินได้เลย สเต็กของอัสโมวกำลังจะเสร็จแล้ว"

"รับทราบ" บิมตอบเสียงแจ่มชัด แล้วทำตามทันที

เจย์ที่อ้อมอัสโมวอยู่ก็เดินมาดูบนโต๊ะอาหารแล้วต้องทึ่ง แอ็กขออนุญาตมาสเตอร์ทีก้าเข้าทำงานช้ากว่าเวลาปกติครึ่งชั่วโมงทุกวัน เพื่อทำมือเย็นให้พวกเด็กๆ กิน แต่คิดเขาก็รู้สึกขอบคุณมากๆ แล้ว แค่พอเห็นจำนวนอาหารบนโต๊ะ เขาก็ยิ่งเกรงใจใหญ่

เหมือนแอ็กจะรู้ว่าเจย์คิดอะไร ก็เลยรีบพูดว่า "ฉันไม่ได้ทำทั้งหมดนั้นหรอก พี่ฟิลล์ฝากอาหารมาให้เจ้าหนูสองคนนี่...แล้วก็ยัยนั่นด้วย"

เจย์มองตามมือของแอ็กไปที่โซฟาขวาก็เห็นโซอันนอนหลับเป็นตายอยู่ เขาจึงวางอัสโมวลง เพราะเจ้าหนูปีศาจเริ่มคืนใหญ่ เมื่อเห็นสเต็กพร้อมอยู่บนจาน แล้วเอ่ยขึ้นว่า

"อีกแล้วเหรอ"

"ใช่ อีกแล้ว ตอนฉันตื่นมาก็เห็นยัยนั้นนอนอยู่อย่างนี้แล้ว ถามเจ้าพวกนี้ มันก็บอกแล้วว่า โซอีกกลับมาถึงตอนห้าโมงเย็น มาถึงกินนอนเลย"

"ทำไมไม่กลับไปนอนที่ห้องตัวเองนะ เหมือนยังไม่ได้อาบน้ำด้วย"

เจย์เอ่ย แล้วมองเท้าของโซอี้ ดูเหมือนถุงเท้าที่เธอสวมจะผ่านการใช้งานมาอย่างหนักเลย ทั้งที่เขาจำได้ว่า ถุงเท้าคู่นี้โซอี้เพิ่งซื้อจากตลาดเมื่อสอง

วันก่อนเอง ตอนไปส่งขนมให้อัสมายาที่อะพาร์ตเมนต์ของมาสเตอร์มูซอล
'ฝึกอะไรกับคุณวิทก็ไม่รู้' เจย์คิด

"เออ เห็นว่านายได้รับจดหมายเชิญให้ไปร่วมทดสอบเมจิกลิสต์
กันหรือ"

เจย์หันมามองเพื่อนที่ถอดเครื่องแบบออกมาใส่ตะกร้า แล้วเปิด
ประตูห้องนอนเข้าไปเอาชุดใหม่เพื่อเตรียมอาบน้ำ

"ใช่ แอ็กก็ได้เหมือนกันหรือ"

"จะได้ยังไงเล่า ฉันกับมิวที่ต้องสอบประเมินผลปลายปีนู่น ก็น่า
ได้เลยนะ ไม่ต้องรอ ฉันขออาบน้ำก่อน"

"ขอปใจ"

"เจย์นั่งเร็ว"

พอโคนัสโมวเร่งอย่างนั้น เจย์เลยจะเดินไปนั่งที่โต๊ะอาหาร แต่
เสียงเคาะประตูก็ดังฉับขึ้นก่อน

"กินกันก่อนเลยดีกว่า" เจย์อนุญาต แล้วเดินไปที่ประตู ตอนแรก
เขาคิดว่าเป็นแฟนทอม เพราะบางวันแฟนทอมก็ชอบมาพาอัสโมวกับบิม
ไปซื้อขนมกินระหว่างเขาไปเข้ากะทำงาน แต่เมื่อเปิดประตูออก คนที่ยืน
รออยู่หน้าประตูกลับเป็น...

"ไ้ คนคัง"

"คุณทรอย..."

3

ประสูติ

"กินข้าวกันอยู่หรือ" ทรอยถาม ขณะที่อัสโมวเพิ่งเอาเนื้อสเค็ก
เข้าปาก ปีศาจน้อยจึงพยายามเคี้ยวให้เร็วที่สุด ก่อนจะกระโดดมากอด
ขาเจย์ พลางมองหน้าทรอยอย่างตั้งคำถาม

"ครับ อัสโมวต้องกินอาหารทุกสามชั่วโมง เอ่อ แต่ตอนนี้กินเกือบ
ตลอดเวลา เชิญด้านในครับ"

ทรอยเดินเข้าห้อง เจย์เกือบจะเชิญทรอยไปนั่งที่โซฟารับแขก แต่
นึกได้ก่อนว่าโซอียังนอนหลับอยู่ เขาเลยผายมือให้ทรอยไปนั่งยังเก้าอี้ว่าง
อีกตัวที่ได้ะอาหาร

"พอดีโซอียู่โซฟารับแขกอยู่ เชิญนั่งตรงนี้ก่อนครับ ผมจะไปเอา
น้ำมาให้"

"อาหารพวกนี้เป็นของข้านะ ถ้าเจ้าหิว เจ้าต้องไปซื้อมาเอง"
อัสโมวรีบกันท่า ขณะกลับมาที่นั่งที่ประจำของตัวเอง และเห็นทรอยมอง
อาหารบนโต๊ะอย่างพิจารณา

"หึๆ ผมไม่แย่งหรอกนะ แถมยังเอานี้มาฝากด้วย"

ทรอยแบมือ แล้วโลกก็คั่นเหตุที่ทำให้อัสโมวสร้างหนี้สินก็ปรากฏ
ขึ้น ดวงตาของเจ้าปีศาจจอมตะกละวาวขึ้นทันที แต่พอเหลือบเห็นกำไร

คอมมิทบนข้อมืออีกฝ่าย อัสโมวก็เสไปจิ้มสติกอีกชิ้นในจานมาใส่ปาก เคี้ยวตุ้ยๆ ทั้งที่ยังจ้องคุณก็ตาไม่กะพริบ

"ไม่เอาเธอ" ทรอยถามย้ำ แต่อัสโมวก็ยังอึดใจไว้ได้

เจย์ที่เดินกลับมาพร้อมน้ำผลไม้สดมาเสิร์ฟจึงเอ่ยทัดทานขึ้น

"อย่าแกลังอัสโมวสิครับ"

ทรอยเหลือบมองอัสโมวแวบหนึ่ง แล้วยื่นโกศคุณก็ให้เจย์

"เอามาฝากจริงๆ เห็นเจ้าหนูนี้ชอบมากโข...โอ้ เห็นผมเป็นคน ยังไงเนี่ย"

เจย์รับโกศนม แล้วส่งมันลอยไปวางไว้บนเคาน์เตอร์ พลังทรุศ คัวลงนั่ง

"คุณทรอยมาแจ้งค่าเสียหายใช่ไหมครับ"

"ใช่ มูลค่าถ้วยน้ำชานั้นก็แพงระดับหนึ่งแล้วนะ แต่เมื่อรวมความเสียหายภายในห้องเก็บของด้วย ค่าเสียหายก็เลยยิ่งสูงมากขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง"

'ฟังดูแล้ว ค่าเสียหายคงจะสูงมากนะเนี่ย'

"เท่าไรเธอครับ"

เป๊ะ! ทรอยคิดนิ้ว แล้วกระดาษแผ่นหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าเจย์ เป็นรายงานสรุปผลประเมินความเสียหาย ซึ่งมีลายเซ็นของคนสามคน เซ็นเป็นพยานไว้ และหนึ่งในคนทั้งสามนั่นคือ โซอี้ แชมป์สัน

"ตามราคาประเมิน ถ้วยน้ำชาที่มีมูลค่าสี่ล้านสี่แสนห้าหมื่นสี่ ส่วนของอื่นๆ ที่เสียหายอีกจำนวนหนึ่ง และรวมค่าปรับปรุงซ่อมแซมห้องเก็บของด้วยทั้งหมดก็ตกหกกร้อยสี่ล้านห้าแสนสี่หมื่นสี่"

เจย์ลื่นน้ำลายอีกใหญ่ 'เฮ้อ! รวมเงินทั้งบัญชีที่มียังไม่พอใช้หนี้เลย'

"เจย์ไม่ต้องห่วงนะ เคียวซ่าจะไปหาสมบัติ" อัสโมวเสนอทางแก้ เพื่อให้เจย์เบาใจ แต่พอเจย์ส่งสายตากุไปปราม อัสโมวก็หน้าม่อลง แล้วก้มหน้าจิ้มไส้กรอกเนื้อกินอย่างเนือๆ บิมจึงเอื้อมมือไปคบไหล่ปลอบใจ

เพื่อน แล้วถามว่า

"แต่ท่านบอกว่า จะให้ช่วยงานแทนได้นี้"

ทรอยยิ้ม

"ความจำคินะ คุณเจียงซื่อ...ใช่ ผมต้องการแรงงานของคุณเป็นค่าชดเชยมากกว่าเงิน เลยอยากจะเสนอภารกิจหนึ่งให้คุณทำแทน"

พอได้ยินคำว่า 'ภารกิจ' เจย์ก็เริ่มเข้าใจคำพูดของวินน์มากขึ้นว่า สำหรับพ่อมด แรงงานหรือความช่วยเหลือที่ให้อาจมีค่ามากกว่าเงิน

"แค่ทำภารกิจเดียวหรือครับ" เจย์ถามยั่ว

"ใช่"

"แต่มูลค่าหนี้ที่ผมต้องชำระมัน...เอ่อ"

"นี่ไง เขาถึงเรียก 'ประណอมหนี้' มันก็เป็นอย่างนี้แหละ ผมยอมขาดทุนเพราะมองไม่เห็นใครที่จะทำภารกิจนี้ได้จริงๆ"

เจย์มองสีหน้าเจ้าหนี้รายใหญ่ที่ออกอาการว่าค่อนข้างหนักใจ แม้จะดูไม่ชัดเท่าไร แต่เมื่อเทียบกับ ปกติสีหน้าคนตรงหน้าเปลี่ยนแปลงน้อยมาก ๆ เจย์ก็เริ่มสงสัยว่า ภารกิจจะไรกันแน่ที่ทำให้ลูกศิษย์คนแรกของ มาสเตอร์วิค สวอร์น ต้องหนักใจได้

"ได้ครับ ถ้าผมช่วยได้ก็ยินดี" เจย์ตอบรับแล้วคิดต่อว่า 'แบบนี้ก็คงดีมั้ง แถมเงินก็ไม่ต้องจ่ายเขาคัวย'

"ช่วยอะไรหรือเจย์" แอ็กถามขึ้น หลังจากเดินออกจากห้องน้ำในชุดพนักงานของห้องครัว และมาได้ยินตอนท้ายประโยคพอดี แต่เมื่อเลื้อยไปสบตาเข้ากับทรอย แอ็กก็ต้องรีบลคมือที่ใช้ผ้าเช็ดมือเปียกน้ำ แล้วค้อมศีรษะให้เล็กน้อย

"สวัสดีครับ รุ่งพี"

"สวัสดี ท่าทางแข็งขันเหมือนเดิมเลยนะ แอ็ก"

แอ็กยิ้มแล้วเดินไปยืนซ่อนอยู่ด้านหลังบิรมกับอัสไมว พลังถามว่า "รุ่งพีมีอะไรให้พวกผมช่วยหรือครับ หรือว่า..."

"คุณทรอยมาแจ้งเรื่องค่าเสียหาย และยอมให้ผมประណอมหนี้ได้"

นะ" เจ้ยขยายความเรื่องราวให้ฟัง เมื่อแอ็กหันมามองเขา

แอ็กคาโศกด้วยความแปลกใจ "ประνομหนี้? รุ่งพี่ทรอยนะเหรอครับ ที่..."

"เป็นอันว่าคุณตกลงรับภารกิจนี้นะ แบบนี้ผมค่อยไปนอร์ทู้คได้สบายใจหน่อย มีเรื่องต้องไปจัดการนะ แล้วกว่าจะกลับมา คุณก็คงทำภารกิจขั้นที่หนึ่งสำเร็จพอดี" ทรอยรีบพูดแทรกขึ้น พร้อมกับลุกขึ้นยืน เจ้ยเลยลุกตาม พลังคิดอย่างงงๆ ต่อว่า

'ขั้นที่หนึ่ง หมายความว่ามียุทธศาสตร์หรือ แค่ออกเงินค่าเสียหายมันก็สูงอยู่นะ'

"เออ...ขั้นที่หนึ่งที่ว่าคืออะไรหรือครับ" เจ้ยถาม ขณะเดินตามไปส่งทรอยที่ประตูห้อง

"อ้อ คุณได้รับไปแล้วนี่"

"ครับ?" เจ้ยเอียงคอทวนถามเสียงสูง

"อ้าว! คุณเกลตคายังไม่ได้ให้จดหมายเชิญคุณเหรอ" ทรอยย้อนถาม

เจ้ยนั่งอิงไป แล้วดึงซองจดหมายสีดำและขาวซึ่งสอดไว้ในกระเป๋าเสื้อออกมา วินาทีนั้นทำให้ทรอยไม่พูดอะไร แต่หัวใจของเจ้ยก็หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มแล้ว พลังนึกต่อว่า

'กิดิมต้องคุ้ยอีกแน่ๆ'

"ใช่ จดหมายนี้แหละ ภารกิจที่ผมอยากให้คุณไปทำ มันค่อนข้างซับซ้อนสักหน่อย แล้วมันก็ต้องการคนที่มีใบรับรองว่า เป็นเมจิกลิสต์ด้วย ดังนั้น...คุณก็เลือกเองแล้วกันนะ ว่าอยากทดสอบเวทมนตร์อะไร"

พูกจบ ทรอยก็เปิดประตูเดินออกไป แล้วหายวับไปต่อหน้าต่อตา เจ้ย ขณะที่เจ้ยยังยืนมองซองจดหมายตาค้าง เพราะตอนที่เขารับมันมาจากมาสเตอร์เกลตดา เขาไม่คิดว่าจะต้องใช้มัน

"ฉันท่านแล้ว!" แอ็กอุทานเสียงดัง เจ้ยจึงได้สติและหันมามองเพื่อน

"ว่าแล้วอะไรหรือ"

แอ็กทำหน้ายุ่ง

"ก็รุ่นพี่ทรอยนะสิ ขนาดพี่สิบียังบอกเลยว่าเที่ยวลากคิน คนแบบนั้นไม่มีวันยอมให้นายประνομหนีหรอก ถ้าเขาไม่ได้ประโยชน์มากกว่า"

เจย์ลคมือข้างที่ถือซองจดหมายลง แล้วถอนหายใจดังเฮือก

"นายไหวหรือเปล่า" แอ็กถามอย่างเป็นห่วง เพราะเขารู้ดีว่า การทดสอบเพื่อประเมินพลังระดับเมจิกลิสต์นั้น ไม่ใช่แค่แบบพอเตะโคนตัวแล้วหยุดเหมือนการทดสอบสมรรถภาพเพื่อขึ้นทะเบียนพ้อมค มันเป็นการทดสอบของเหล่าพ้อมคที่มีพลังระดับทริปเปิลเอกลาสเท่านั้น ถึงจะได้รับเชิญให้เข้าร่วม แอ็กไม่ได้กังวลว่า เจย์จะไหวไหม แต่เขาสงสารเพื่อนคนหนึ่งที่โคนปัญหารุมเร้าหลายเรื่องมากไปแล้ว

"ทำยังไงดีครับ" เจย์ถามขึ้นในที่สุด

แอ็กตอบไหล่เจย์ "เฮาน่า ไม่เป็นไร"

เจย์ชูซองจดหมายให้แอ็กดู พลังตอบด้วยสีหน้าเป็นกังวลว่า "ผมจะเลือกทดสอบศาสตร์ไหนดีครับ"

คนถูกถามมองจดหมายในมือเจย์ แล้วสบตาเพื่อนครู่หนึ่ง ก่อนจะถามว่า

"นี่นายกลัวใจเรื่องนี้หรือ"

เจย์พยักหน้า

"ถ้าผมเลือกทดสอบอย่างหนึ่ง แล้วเขาใช้อีกอย่างหนึ่ง จะทำยังไงดีล่ะครับ"

แอ็กส่ายหน้า "นายไม่กลัวหรือ ว่าตัวเองจะทดสอบไม่ผ่าน"

"กลัวครับ"

"เฮ้อ! แล้วมันใช่เรื่องที่ถามว่า ควรเลือกศาสตร์ไหนมาทดสอบตอนนี้ไหม นายควรกลัวว่าจะสอบไม่ผ่านก่อนสิ"

เจย์ผงะ แล้วค่อยๆ คลี่ยิ้ม "จริงด้วย แต่...ถ้าผมสอบไม่ผ่าน ผมก็ใช้หนี้เขาไม่ได้นะสิ แย่แล้ว จะไปหาเงินจากไหนล่ะ"

แม้ประโยชน์ที่พูดยะรื้อนร่น แต่เมื่อพูดยจากปากคนหน้ามึน แอ็กก็

อยากจะเขย่าวัวเพื่อนให้กลับมาอยู่กับปัญหาที่แท้จริงก่อน แต่ก็นั่นแหละ เจย์เป็นแบบนี้เสมอ

"เจย์ทดสอบผ่านอยู่แล้ว มีข้าวอยู่ด้วยชะอย่าง" อัสมอรีบพุดให้กำลังใจ ขณะที่บิภิกขุเทศิรมาว่า

"เลือกศาสตร์เวทมนตร์ชาวลี ข้ากับอัสมอไม่แพ้ใครแน่"

มนุษย์สองคนหันไปมองสองปีศาจคู่ซี้ที่คุยโอ่ เจย์เลยแย้งว่า

"นั่นต้องปรึกษาคุณการ์เนจด้วยว่า จะยอมร่วมสู้กับผมไหม ไมอย่างนั้นก็คงผ่านการประเมินเป็นเมจิกลิสต์ไม่ได้หรอก"

"เรียกข้าเธอ" เสียงแหบห้าวดังขึ้น พร้อมกับการปรากฏตัวของภูตอากาศที่เกาะอยู่บนไหล่ของซาฮา

ทีสปีริตมองเจย์ แล้วหันไปมองอัสมอเขม็ง จนเจ้าปีศาจขนฟูนี้กลายอง จึงรีบพุดออกตัวว่า

"ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะ! เขาเอาขนมมาล่อ ข้าก็ไม่ได้ขโมยด้วย"

"ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่" ซาฮาเอ่ยหน้าเฉยเมย แล้วเดินมาหยุดตรงหน้าเจย์ ขณะที่แธ็กมองตามสายตาเจย์ไป แต่ไม่เห็นอะไร แล้วพอเหลือบมองนาฬิกาก็ต้องขอตัวไปทำงานก่อน

"ฉันต้องเข้ากะแล้ว เคี้ยวค่อยคุยกันตอนกะดึกนะ"

เจย์พยักหน้า พลังมองแธ็กที่รีบใช้พลังเป่าผมเร็วๆ จนแห้ง แล้ววิ่งออกจากห้องไป พอเจย์หันกลับมาก็ต้องเจอกับสายตาพิณิจิเคราะห์ของทีสปีริต

"กิดิมไปไหนละ" ซาฮาถามถึงผู้พิทักษ์ที่ตัวติดกับเจย์มาตลอด

"กิดิมบอกว่าเพื่อนมาหาครับ" เจย์ตอบ

ซาฮาพยักหน้า "เพราะงั้นเจ้าก็เลยโดนหลอกให้ทำสัญญากับปีศาจไปแล้วละสิ เอ้อ! เจ้านะเจ้า หาเรื่องใส่ตัวได้เป็นประจำเลยจริงๆ"

เจย์ยิ้มแห้ง แต่ซาฮาตีหน้าขมได้ไม่นานก็กลียิ้ม พลังเอ่ยต่อว่า "เพราะงั้น...ก็ไปทดสอบมันซะทั้งสองศาสตร์เลยแล้วกัน"

"ครับ!" เจย์ถามเสียงสูง
ซาฮาลายยกมือเท้าเอว แล้วประกาศด้วยน้ำเสียงเข้มงวดว่า
"ข้าจะให้คาร์เนชช่วย แต่เจ้าต้องทดสอบทั้งสองศาสตร์ ได้ยิน
ชัดไหม เจย์ สก็อต"

ทิกก้า ฟิมาคารอส รับรู้ได้ว่า ในห้องครัวของเธอมันคนแปลกปลอม
อยู่ด้วย หรือพูดให้ถูกก็คือ เป็นคนที่เธอไม่คิดว่า เขาจะเข้ามาในห้องนี้อีก
หลังจากยกอาณาจักรแห่งนี้ให้เธอแล้ว

"มีอะไรคะวิท"

ร่างโปร่งใสของวิทยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะเตรียมอาหาร โดยยืน
หันหลังให้หน้าต่างกระจก ที่วิทเลือกมาปรากฏตัวต่อหน้าเธอในช่วงเวลา
ที่ลูกศิษย์ของเธอและเด็กฝากของวิทไม่อยู่ นั่นแสดงว่า วิทต้องการคุย
เรื่องสำคัญกับเธอ

"เธอคนนั้นมาถึงวิซซอร์แล้วนะ"

ดวงตาของทิกก้าเปล่งประกายวาวขึ้น แต่มือของเธอก็ยังบังคับ
ให้กระทะทั้งสามใบผัดสปาเกตตี้ต่อไป

"พรุ่งนี้ฉันจะไปพบเธอกะ"

"มันใจขนาดนั้นเลย"

"ค่อยให้ไม่มั่นใจ ก็ไม่ยอมพลาดโอกาสหนึ่งครั้งต่อปีนี้หรอกกะ แถม
ปีนี้ ฉันมีส่วนผสมพิเศษเพิ่มขึ้นมาด้วย"

พอได้ยินอย่างนั้นวิทก็หัวเราะ แล้วจางหายไป พร้อมกับทิ้งคำพูด
ไว้ในห้วงความคิดของทิกก้าว่า

'ฉันจะรอคุณละนะ'

"จะรอเยาะเย้ยละสิไม่ว่า" ทิกก้าพึมพำ ขณะทำงานของเธอต่อไป

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

"เชิญ"

ประตูห้องทำงานของเคย์ตีเปิดออกด้วยมือของทรอย ขณะเจ้าของห้องเงยหน้าขึ้นมองแขกแล้วคลี่ยิ้ม

"ยิ้มแบบนี้คงรู้แล้วละสิ ว่าผมทำงานให้คุณเสร็จแล้ว"

"ผมบอกแล้วว่าขอความร่วมมือ" เคย์ตีเอ่ยพลางผายมือเชิญ "นั่งสิ"

"ไม่หอรอกครับ ผมมาแจ้งแค่ว่า ผมทำให้ เจย์ สก็อต ยอมเข้ารับการทดสอบเมจิกลิสต์แล้ว และผมจะเดินทางไปนอร์ทวู้ดทันที เพื่อทำเรื่องที่คุณ 'ขอความร่วมมือ' อีกเรื่อง เราจะได้หมดพันธะต่อกัน"

เคย์ตีลุกขึ้นเดินไปที่ประตู "ขอใจ"

ทรอยส่ายหน้าแล้วหายตัวไป เคย์ตีกำลังจะปิดประตู แต่วิกก็ปรากฏตัวขึ้นเสียก่อน

"ทรอยมา?"

เคย์ตีเบี่ยงตัวหลบให้วิกก้าวเข้ามาในห้อง

"ใช่ มาบอกว่ากำลังจะไปนอร์ทวู้ด"

"นายต้องการให้ทรอยไปสืบอาการของ 'เขา' จั๊นเธอ"

"ใช่ นอกจากนายแล้ว ทรอยคือตัวเลือกที่ดีที่สุด"

วิกพยักหน้าแล้วเปลี่ยนเรื่อง "ฉันได้รับจดหมายนี้"

แม้ไม่ได้ขยับตัว แต่พอวิกฟังสะโพกกับขอบโต๊ะทำงานของเคย์ตีของจดหมายสีขาวก็ลอยมาอยู่ตรงหน้าเคย์ตีแล้วเปิดออก

"ก็เหมือนทุกปี ไม่อยากไปก็ไม่ต้องไปสิ" เคย์ตีตอบเหมือนไม่ใช่เรื่องสำคัญ พลางยกมือขึ้นเพื่อจะดึงจดหมายเชิญนั้นไปทิ้ง แต่วิกกลับพูดขึ้นว่า

"เราไม่ได้เชิญไปรับการประเมิน แต่ให้ไปเป็นผู้ประเมิน"

ดวงคาสีฟ้าของเคย์ตีสับกับดวงคาสีทองแดงของวิกนึ่ง หัวหน้ามาสเตอร์แห่งร้านน้ำชาวิทาเรียนาจะรู้ว่า นี่ไม่ใช่เวลาตื่นนอนของเพื่อน แต่การที่คนที่รักการนอนเท่าชีวิตยอมลุกจากเตียงมาหาเขา ต้องไม่ใช่เรื่องธรรมดา

"นายจะไป?"

"ไม่ไปได้อย่างไร"

พอโดนย้อนอย่างนั้นเคียต็ก็ยิ้มแฉ่ง วิคมองรอยยิ้มนั้นแล้วเอ่ยต่อว่า
"เคาได้ไม่ยากเลยว่าเป็นแผนของนาย"

เคียต็ก้าวเข้าไปใกล้ แล้วหัวของคนที่ยืนนอนก่อนเวลาก็ก้มลงจน
หน้าผากเขาชนกับอกเคียต็ พร้อมฟังคำตอบ

"ก็ไม่น่าเคาเลย"

"วิทรู้หรือเปล่า"

"จะเหลือหรือ"

"นั่นก็ตามนั้น" วิคตอบพร้อมกับหลับตาและหลับไปทั้งอย่างนั้น

เคียต็ที่ยืนเป็นหลักให้คนที่อยากจะหลับก็หลับได้ทุกท่าทุกที่ จึง
หัวเราะออกมาอย่างไร้เสียง

4

ผู้ไม่ทวนกลับ

"เจย์ มีอะไรให้กินมั่ง" โซอี้ตื่นขึ้นมากอนตีสอง เจย์อ่านหนังสือ

อยู่จึงเงยหน้าตอบไปว่า

"หิวเหรอ อัสโมวกินอาหารหมดแล้ว เคี้ยวผมทำอะไรให้กิน" เจย์ตอบ แล้วลุกจากเก้าอี้อาร์มแชร์ ส่วนคนที่เพิ่งตื่นก็ลุกขึ้นนั่งทั้งที่ตายังปิดจนเจย์หยิบวัตถุดิบมาวางบนเคาน์เตอร์นั้นแหละ ชายหนุ่มถึงได้ยินคนจ้วเจียยับตัวลุกจากโซฟา พอหันไปมองก็เห็นโซอี้เริ่มยืดกล้ามเนื้อ

"กิดิมไปไหนเหรอ"

เจย์ชะงักมือที่แกะถุงผักกาดแก้ว ก่อนจะตอบว่า "มีนัดสังสรรค์กับเพื่อนนะ"

ตั้งแต่วันที่โซอี้ตื่นขึ้นจากผลของการกินยาบำรุงของโรนัล เพื่อนของเขา ก็ดูจะมีความสามารถพิเศษเพิ่มขึ้น จากที่ไม่เคยเห็นกิดิมหรือบิมก็มองเห็นได้ แฉะยังแตะต้องตัวได้ด้วย พอเจย์ถามว่า ทำไมถึงเห็น โซอี้ก็ตอบเพียงคำว่า 'ก็เห็น' ง่ายๆ อย่างนั้น สำหรับเจย์ เขาไม่มีปัญหาใดๆ กับการเปลี่ยนแปลงนี้ ในเมื่อมันทำให้โซอี้มีแวตาศาที่สดใสและมุ่งมั่นมากขึ้น เขาก็พลอยยินดีไปด้วย

"คุณวิทาให้ไปฝึกอะไรที่ไร่เหรอ ทำไมถึงดูเหนื่อยมากจัง"

"ก็ทั่วไป ต้องฝึกกำลังกายให้แข็งแรงกว่านี้นะ ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ" โซอี้ตอบกลางๆ แล้วคว้ากระเป๋าที่เอววางหลบไว้ตรงมุมโซฟาขึ้นมา ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไป

เจย์หันผัดสลัดหลายชนิดใส่จาน แล้วหันไปอุ่นกระทะย่างเนื้อไก่ พอมันร้อนได้ที่ก็นำเนื้อไก่มาฉีกเป็นฝอยใส่ลงบนผัดสลัด จากนั้นหันไปเปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำสลัดของแฉีกกับไขคัมออกมาผ่านเป็นแผ่น เมื่อทำสลัดเสร็จก็สั่งให้ถุงขนมปังเปิดออก แล้วแผ่นขนมปังก็ลอยเข้าไปใส่ในเครื่องปิ้งขนมปัง

พีบ!

แผ่นขนมปังปิ้งแดงขึ้นมา พร้อมกับที่โซอี้ก้าวออกมาจากห้องน้ำในชุดพนักงานเสิร์ฟของกะเช้า เธอถือหวีที่สาธกผมให้เรียบ ก่อนจะมัดเป็นพวง เจย์เดินไปหยิบขนมปังจากเครื่องปิ้งมาวางในจานที่เขาจัดวางเนยและแยมไว้ แถมด้วยไข่ดาวที่ทอดเสร็จใหม่ๆ แล้วยกมาวางบนโต๊ะอาหาร

"นายกินด้วยไหม" โซอี้ถาม พลังทรวด้วนนิ่ง

"ไม่ละ ยังไม่หิว" เจย์ตอบ แล้วเดินไปเปิดตู้เย็นเพื่อรินนมใส่แก้ว จากนั้นเดินมาวางลงข้างจานสลัดที่โซอี้เริ่มกินอย่างหิวโหย ชายหนุ่มเห็นเพื่อนกินอย่างเอร็ดอร่อยก็ยิ้ม แล้วนั่งลงเป็นเพื่อน

"มีอะไรจะอัปเดตไหม" คนที่กินสลัดหมดไปครึ่งจาน ตามด้วยขนมปังที่โปะด้วยไข่อีกหนึ่งแผ่นถามขึ้น เจย์เห็นปากหญิงสาวเปื้อนเลยเอ่ยขึ้นว่า

"ทิชชู"

กล่องทิชชูก็ลอยมาวางลงข้างมือโซอี้ หญิงสาวเลยหยิบมันมาเช็ดปาก พลังพึมพำว่า

"ขอบใจ"

"ผมได้รับจดหมายเชิญให้ไปรับการประเมินเป็นเมจิกลิสต์"

"ก็น่าอยู่"

"แล้วคุณทรอยก็มา"

โซอี้เล็กก็ฉวนิดหน่อย ก่อนจะพยักหน้า แล้วพูดว่า

"อ้อ...คงมาตกลงเรื่องนี้ของอัสโมวละสิ ราคาค่าเสียหายสูงอยู่นะ แต่สภาพห้องเก็บของของเขาก็เสียหายมากกว่าที่เห็นจริงๆ เขาไม่ได้โก่งราคาหรอก"

"ผมรู้ แต่เขาไม่รับชดใช้หนี้ด้วยเงิน แต่เป็นภารกิจนะ"

"หืม? ภารกิจอะไร ไม่ใช่ว่านายจะต้องไปเกี่ยวข้องกับเรื่องยุ่งๆ อีกนะ"

เจย์หัวเราะเบาๆ ในลำคอ

"ผมก็ไม่รู้ รู้แต่ว่าผมต้องเป็นเมจิกลิสต์ให้ได้ก่อน ถึงจะทำภารกิจนั้นได้"

ดวงตากกลมโตของโซอี้เบิกกว้างขึ้น ก่อนจะถามว่า "แล้วนายต้องประเมินเวทมนตร์ไหนละ คำหรือขาว"

"ทั้งคู่"

ปากของโซอี้ที่จิบขนมปังอำคังไว้ ก่อนเธอจะดึงแผ่นขนมปังออกจากปาก แล้วมองหน้าเจย์นิ่ง

"ถือเป็นเรื่องยุ่งๆ ไหม" เขาถาม

"มากกก! นายรู้ไหม การประเมินเมจิกลิสต์มันไม่ได้หยุดแค่แค่โคนตัวเหมือนที่นายเข้าทดสอบสมรรถภาพเพื่อขึ้นทะเบียนพ่อมดนะ"

"เธอรู้หรือว่าเขาทดสอบยังไง"

โซอี้วางของกินในมือลง แล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า "ฉันมีพี่ที่เป็นพ่อมดแม่คิลิคน และทุกคนเป็นสเปเชียลลิสต์นะ นายคิดว่าฉันไม่รู้หรือไง ว่ามันยากแค่ไหนกับการประเมินเมจิกลิสต์"

"สเปเชียลลิสต์ทุกคนต้องไปเข้าประเมินเมจิกลิสต์ด้วยเธอ" เจย์ถาม

คนถูกถามส่ายหน้า แล้วจิ้มสลัดเข้าปากเคี้ยวแล้วกลืน ก่อนจะตอบว่า "ไม่ใช่ผู้ถูกประเมิน แต่เป็นผู้ประเมิน ในโลกนี้มีเมจิกลิสต์ไม่ถึงสามสิบคน แต่ละคนก็เก่งเทพกันทั้งนั้น ให้มาประเมินกันเองได้โลกแตก

พอคี่"

เจย์พยักหน้า "จริงของเธอ แล้วเวลาประเมินเขาทำยังไงล่ะ"

"เขาก็ทำคล้ายๆ กับที่นายถูกทดสอบครั้งที่แล้วนั่นแหละ คือทดสอบทีละศาสตร์ โดยเรียกสเปเชียลลิสต์ของแต่ละศาสตร์มาเป็นผู้ประเมิน ถ้าผ่านครบสามศาสตร์ ก็จะได้รับผลการประเมินว่าเป็นเมจิกลิสต์ แต่ในการประเมินทั้งสามศาสตร์นั้นจะต้องเชิญเมจิกลิสต์อย่างน้อยสามคนมาร่วมดูการทดสอบเพื่อประเมินผลในภาพรวมด้วย"

คนฟังก็ได้แค่พยักหน้าหงิกๆ ตาม แล้วพอโซอี้พูดจบ ความเงียบก็ตามมาอีกชั่วขณะหนึ่ง จนโซอี้ต้องถามย่ำอย่างไม่แน่ใจว่า

"ที่เงียบไปเนียเข้าใจไหม"

"เข้าใจ แต่บางทีผมก็สงสัยว่า เธอรู้เรื่องพวกนี้ได้ยังไงนะ"

"ฉันก็สังเกตเอานะสิ คนที่อยู่ๆ ก็ได้เป็นพ่อมคณะ ไม่มีทางเข้าใจฉันหรอก เอ่อ..." โซอี้หยุดพูดกลางคัน พลังยกมือขึ้นปิดตา พร้อมสูดหายใจลึก แล้วค่อยลดมือลง ความโกรธที่วาวโรจน์ในดวงตาแวบหนึ่งก็จางหายไป โซอี้พูดต่อว่า

"...โทษทีที่มาพาลใส่นาย แค่มั่นใจใจคำฉันไปหน่อยนะ"

เจย์รีบส่ายหน้า "ไม่เป็นไร ผมพูดไม่คิดเอง"

"ไม่ ไม่ใช่ความผิดของนาย คนอื่นใช้เวทมนตร์ได้ยังไง มันไม่เกี่ยวกับฉัน เพราะไม่ว่าฉันจะโกรธหรืออิจฉานายแค่ไหน ฉันก็เป็นนายไม่ได้ เอาเวลาไปฝึกฝนตัวเองดีกว่า"

"เท่าที่เคย" เจย์เอ่ย

"อะไรเท"

ชายหนุ่มชักคำถาม ทำให้คนที่อยู่ๆ ก็ถูกชมอึ้งไป ก่อนจะเสแสร้งอมยิ้มไถ่ถนอมลอยขึ้นมามากิน โดยไม่พูดอะไรอีก เจย์มองท่าทางแก้เขินนั่นด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ชายหนุ่มยังยืนยันคำเดิม สำหรับเขา โซอี้เป็นคนเก่งจริงๆ อาจจะดูแข็งแกร่งราวไปบ้าง แต่โซอี้ไม่เคยละสายตาจากสิ่งที่เธอต้องการเลย นั่นทำให้คนไม่มีความฝันอะไรเลยอย่างเขาเข้าใจคำว่า 'อิจฉา' ที่เธอพูด

ขึ้นมานิดหน่อย

"แล้วปีนี้เขาจัดการประเพณีกันที่ไหน"

"มาเจนน่านะ โซอี้จะไปด้วยไหม พี่อัสกับพี่วินนี่ก็ต้องไปนะ ไม่รู้ว่าคนอื่นต้องไปไหม"

"อืม คนอื่นไม่น่าจะไปนะ เพราะพี่โจแอนน์กับพี่ชีราฟเป็นสเปเชียลลิสต์แล้ว ส่วนพี่อัส...ก็เหมือนมาสเตอร์วีก"

เจย์เล็กคิ้ว "ไม่เข้ารับการประเพณีนะเหรอ"

โซอี้พยักหน้า

"อ้อ คุณทอยก็เหมือนกัน มาสเตอร์มูซอลถึงได้บ่นไปว่าช่วงเวลาของมาสเตอร์วีกสร้างรายได้น้อยสุด เพราะจุดขาดทุนใหญ่ๆ ก็มาจากที่พ่อมดของช่วงเวลานี้ไม่มีใครไปทดสอบสักคน"

"แต่แอ็กคงไม่มั้ง แอ็กคงไปทดสอบ"

"แหงสิ...แล้วนายไม่เข้ากะเหรอ"

เจย์หันไปมองนาฬิกา แล้วพบว่าใกล้เวลาเข้านงานของเขาแล้ว ชายหนุ่มจึงลุกขึ้น พร้อมกับโซอี้ที่เก็บจานชามไปล้าง

"ว่าแต่ทำไมเธอแต่งตัวแต่เช้า อีกตั้งหลายชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเข้านงาน"

โซอี้วางจานลงในซิงก์ล้างจานแล้วเริ่มเปิดน้ำ ก่อนตอบว่า

"มาสเตอร์เมจให้ฉันไปช่วยตรวจรับของที่ท่ารับของนะ นายลงไปทำงานก่อนได้เลย มาสเตอร์นัคฉันคอนสตีส์ ล้างจานเสร็จฉันจะกลับบ้านสักหน่อย"

"โอเค แล้วเจอกันตอนเที่ยง"

"บาย" โซอี้ตอบพลางยิ้มให้

เจย์ยิ้มตอบ แล้วเดินออกจากห้องเพื่อลงบันได แต่เมื่อเดินไปถึงบันไดทางขึ้นร้านชั้นสองก็พบแมทิวเดินออกจากประตูร้านขนมชั้นล่าง พร้อมด้วยเจ้าหมาน้อยตัวนั้น มันกระดิกหางแรงขึ้นทันทีที่เห็นเขา แล้ววิ่งมาหา

"ไหง หายคิแล้วเหรออ" เจย์ถาม

โฮ่ง! เจ้าหมาน้อยส่งเสียงเห่าตอบ

"อย่าเห่าสิ ซื้ออาหารให้แล้วก็กินไป" แมททิวคุดแล้วยื่นขนมปัง
สอดไส้ให้ เจ้าหมาน้อยจึงนั่งลงแล้วรับขนมปังมาเคี้ยวหุบหับอย่าง
เอร็ดอร่อย

เจย์มองหมาแล้วเงยหน้ามองคน

"คุณเข้ากันคินะครับ"

"เชื่อเถอะว่า ถ้ามันทำเสียฉันเลอะ มันได้กลายเป็นอาหารปีศาจ
แน่" แมททิวตอบเสียงเย็น แล้วเดินผ่านเจย์ไป เจ้าหมาน้อยที่เคี้ยวขนมปัง
หมดพอดี ก็ลุกขึ้นวิ่งตามเจ้านายของมันไปทันที ทั้งที่ไม่มีสายจูงล่ามไว้
เจย์มองตามแล้วคิดว่า

'หรือว่าพูดแก่เขิน'

"อ้าว เจย์ มาแล้วเหรออ" เสียงแก็กดังมาจากชั้นสอง ทำให้เจย์หัน
ไปยิ้มพลางก้าวขึ้นบันไดไป

"คนไม่ว่าง"

เจย์ที่เปลี่ยนผ้าปูโต๊ะหันไปมองตามเสียงเรียก แล้วต้องแปลกใจที่
วันนี้มาสเตอร์วิกเดินมาหาเขา ชายหนุ่มจึงถามว่า

"มีอะไรเหรออครับ มาสเตอร์"

วิกยื่นมือมา เจย์มองมือนั้นแล้วถามว่า "อะไรเหรออครับ"

วิกหกดมือกลับไป แล้วถอนหายใจยาว "แย้จิง ไม่หลงกล"

"ครับ?"

อิบีนที่เดินผ่านมาก็เลยหัวเราะะ "ถ้านายจับมือ นายคงโดนปรับเงิน
เคื่อน"

"ครับ!"

"ก็กฎของร้านคือห้ามใครโดนตัวนี่" อิบีนขยายความ

"แต่มาสเตอร์เป็นมาสเตอร์นะครับ" เจย์แย้งอย่างไม่เข้าใจ

ธินีก็ได้แต่หัวเราะต่อ ส่วนวิกก็หมุนตัวเดินกลับไปเคาน์เตอร์
ธินีเลยเฉลยว่า

"ใช่ อาจเพราะหลังจากนี้ มาสเตอร์คิดว่านายคงจะโดนหมายหัว
จากพ่อมดระดับที่สูงขึ้น ก็เลยอยากจะเตือนนายไว้ละมัง"

เจย์หันไปมองมาสเตอร์ที่ตาปรืออยู่ตลอด ซึ่งหยิบกระป๋องชาขึ้น
มาแล้ว นั่นแสดงว่ามีลูกค้ายกกำลังจะขึ้นมา เจย์ที่วันนี้มีหน้าที่ดูแลตรงจุด
รอคิวจึงต้องรีบเดินไปประจำตำแหน่ง เลยไม่ได้คุยกับธินีต่อ แล้วก็เป็นอย่าง
ที่เขาคิด พอเขาเดินไปถึงจุดรอคิว ร่างของแม่คแห่งเมฆหมอก
นิมโบสก็ปรากฏขึ้น

"ไง คนไร้อดีต"

'ทำไมคนฝึกศาสตร์โฮโนรุสชอบตั้งชื่อใหม่ให้คนอื่นจัง' เจย์คิด
พลางค่อมตัวลง แล้วผายมือให้ลูกค้าประจำเดินเข้าไปในร้าน นิมโบสเอง
ก็ไม่ได้สนใจเขาอีก เธอเดินตรงไปนั่งที่หน้าเคาน์เตอร์ ซึ่งพอดีกับที่วิว
วางถ้วยชาร้อนซึ่งมีกลิ่นมะลิลอยขึ้นมาลงตรงหน้าเธอ

"ซามะลิได้แล้วครับ"

"จริงหรือเปล่าที่นายได้รับจดหมายเชิญ" นิมโบสพูดเปิดประเด็น
ด้วยน้ำเสียงสะใจ

"ใช่"

"แล้วนายก็ตอบรับด้วย"

"ใช่"

เท่านั้นเอง นิมโบสก็หัวเราะว่าเสียงดัง พลางปรบมืออย่างพอใจ
"ฉันอยากเห็นหน้ายัยลิราซะมัด ยัยนั้นคงต้องอยากกระอักตายแน่
ธินี ปีนินายจะไปทดสอบสเปเชียลลิสต์หรือเปล่า"

"ไม่ครับ" ธินีตอบด้วยรอยยิ้ม แต่นิมโบสกลับย่นจมูกใส่เขาอย่าง
ไม่พอใจ แล้วหันมากวักมือเรียกเจย์

เจย์เห็นว่า อีกฝ่ายนั่งอยู่ที่หน้าเคาน์เตอร์ ซึ่งเป็นพื้นที่ในความ
รับผิดชอบของเขา เจย์เลยเดินเข้าไปหา

"นายได้รับจดหมายเชิญเพื่อให้ไปรับการประเมินเป็นเมจิกลิสต์
ไซโหม"

"ครับ"

"ทั้งสองสายเวทมนตร์เลยหรือเปล่า"

"ครับ"

"แล้วเลือกสายไหนล่ะ ขาวละสี"

จริงๆ เจย์จะอ้าปากตอบ แต่โคนแม่คสาวชิงตอบไปแล้ว เขาเลย
ได้แต่จับปากลง

นิมโบสที่ยิ้มกว้างอย่างพอใจจึงพูดต่อว่า "ถ้าโชคดีเราคงได้เจอกัน
ในการประเมิน เพราะฉันเป็นหนึ่งในผู้ประเมินของศาสตร์โฮโนรุส
เหมือนเจ้านี่"

เจย์หันไปมองวิก แล้วก็อมศีรษะให้ "ครับ"

"ตอบอย่างอื่นบ้างก็ได้ แหม เรารู้จักกันมาจะครบปีแล้วนะ ฉัน
เองก็เคยแนะนำนายตั้งหลายอย่าง"

"เอ่อ ผมแค่มั้รู้จะพูอะไร" เจย์พูอ้อมแอ้มไป

"ก็เธอพูมาก" วิกเอ่ยต่อ ทำให้นิมโบสหันไปค้อน ก่อนจะหันมา
ยิ้มให้เจย์ พลังพูดต่อว่า

"นายยังไม่มีอาจารย์สอนเวทมนตร์ขาวไซโหมละ แล้วอย่างวิกก็
คงไม่สอนคนที่ไม่ใช่ลูกศิษย์ มาเป็นลูกศิษย์ฉันไหม"

'วกเข้าเรื่องนี้อีกแล้ว'

"ขอบคุณครับ แต่ไม่ดีกว่า"

นิมโบสได้ยืนอย่างนั้นก็นำนึกหนึ่ง ก่อนจะสะบัดหน้าหนี แล้ว
ยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบช้าๆ เจย์เห็นอีกฝ่ายไม่มีเรื่องที่ต้องคุยกันอีก เขาจึงก้าว
ถอยห่าง แต่ก่อนเขาจะหมุนตัวเพื่อเดินกลับไปประจำตำแหน่ง นิมโบส
ก็พูดว่า

"...คนเราพอนอนก็จะลืมอะไรๆ ไปตั้งมากมาย ถ้าไม่นอนเสียบ้าง
ก็จะได้ไม่ต้องลืม"

เจย์หันมามองคนพูด ขณะที่นิมโบสถ์ก็ยิ้มให้ แล้วพูดต่อ

"ฝึกกัณฐิกรับความจำสำคัญใช้ไหมล่ะ ฉันสามารถทำให้นายความจำได้ล่ะ"

"คำพูดเมื่อก็...เป็นของใครหรือครับ"

นิมโบสถ์เลิกคิ้ว เช่นเดียวกับวิกที่หันมามองเจย์ด้วย แต่สมองของเจย์ตอนนี้มีแต่ข้อความในบันทึกของเขาที่เขียนไว้ว่า

'...ถ้าแค่ไม่นอนแล้วจะไม่ลืมได้ การหาวิธีให้ไม่ต้องนอนน่าจะง่ายกว่าการหาเหตุผลว่าทำไมถึงต้องลืม'

เขาคอนอายุสิบห้าเขียนบันทึกไว้อย่างนั้น แม้ตอนนี้จะรู้แล้วว่าเขาน่าจะเคยใช้ศาสตร์ไฮโนรูสได้ แต่เขาก็กังไม่เข้าใจอยู่ที่ว่าเขาลบความทรงจำของตัวเองไปทำไม

มาสเตอร์เกลดบอกว่า การลืมหยคน้ำแห่งกัณฐิกรับทำให้ความทรงจำของเขาหายไปอย่างสมบูรณ์ และไม่มีทางดึงมันกลับมาได้อีก ซาซากิบอกว่า เขาลืมหยคน้ำนั้นก็เพื่อรักษาอาการป่วยโรคความจำเสื่อม ซึ่งผลข้างเคียงของมันก็คือ ทำให้เขาลืมทุกอย่างก่อนหน้านี้ แล้วเริ่มจำสิ่งใหม่แทน

เจย์ไม่มีปัญหากับการลืมความทรงจำเดิม หรือการที่เขาไม่่วงนอน แต่คำพูดนั้นก็ยิ่งทรมานใจเขาอยู่ และเมื่อต้องปกป้องคนมากขึ้น เขาก็เริ่มสงสัย ถ้าเขาคงก่อนเก่งกาจขนาดครอบครองสปิริตที่ทรงพลังไว้มากมาย ทำไมเขาถึงยอมลบความทรงจำตัวเองล่ะ

"คำพูดที่ว่า การนอนทำให้ลืมน่ะหรือ" นิมโบสถ์ถาม

"ครับ"

"เป็นคำพูดของผู้วิเศษคนหนึ่งที่ผมรู้จัก"

"ผู้วิเศษหรือครับ" เจย์ทวนคำตบนั้นอย่างงงๆ

"ใช่ มนุษย์ผู้ที่ไม่มีวันหวนกลับมาเป็นมนุษย์ พวกเขามีพลังอำนาจพิเศษมาแต่กำเนิด จึงถูกแบ่งแยกจากมนุษย์ทั่วไป และไม่สามารถเรียกได้ว่า เป็นพ่อมดแม่มดด้วย ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็มีเวทมนตร์ที่พวกเรา

ไม่มี นั่นคือ...ผู้วิเศษ"

"แล้วเขา...เอ่อ อธิบายเรื่องนี้ว่าอย่างไรเธอครับ"

นิมโบสอ้าปาก ทำท่าจะพูดต่อ แต่แล้วก็หุบปากฉับ พลังยักคิ้วให้เจย์ ก่อนสายหน้า

"ไม่บอก มาเป็นลูกศิษย์ฉันสิ แล้วฉันจะบอก"

เจย์กะพริบตาปริบๆ แต่ไม่ตอบ ทำให้นิมโบสหน้าหงิก ขณะที่วิคเอ่ยแทรกขึ้นว่า

"ลูกค้ามาแล้ว"

"ครับมาสเตอร์"

คราวนี้เจย์จึงถอยห่างไปได้จริงๆ แต่ก็ยังไต่ถามนิมโบสบนมาสเตอร์วิคยาวเหยียด เจย์ก็ไม่เข้าใจว่า นิมโบสคิดใจอะไรเขานักหนา แต่คำแนะนำของเธอก็มีประโยชน์ต่อเขาจริงๆ เจย์ทำงานจนเกือบจะหมดเวลาของกะนี้ก็เห็นนิมโบสลุกขึ้น แล้วเดินมาโบกมือลาเขา

"ไปนะ คนไร้อคติ"

"แล้วมาอีกนะครับ"

นิมโบสยกไหล่ แต่ขณะที่เธอเดินผ่านเขาเพื่อออกจากร้าน เจย์ก็อดไม่ได้ที่จะถามว่า

"ทำไมถึงเรียกผมว่า คนไร้อคติ ล่ะครับ"

นิมโบสหันมาสบตาเขา "ก็แค่อย่า เก้คือออก"

"คุณทนายเรียกผมว่า คนดั่ง มาสเตอร์วิคเรียกผมว่า คนไม่่วง ทุกฉายาย่อมมีที่มาไม่ใช่เธอครับ"

มุมปากของนิมโบสยกขึ้น แล้วเดินลงบันไดไป พร้อมกับตอบว่า

"ก็กลิ่นของนายมันเหมือนกลิ่นของเด็กแรกเกิดเลยนี่"

เจย์มองตามแผ่นหลังของแม่มดที่จางลงเรื่อยๆ เมื่อก้าวลงบันไดไปแต่ละขั้น ไม่นานร่างของแม่มดแห่งเมฆหมอกก็จางหายไปราวกับสายหมอก

"คนฝึกศาสตร์โฮโนรุส จะใช้จุมูกจำแนกประเภทของคนนะ"

เสียงของอีป็นคังขึ้น ทำให้เจย์หันไปมองรุ่นพี่

"ฉันผมก็ยังมีกลิ่นหลากหลายมากเลย เพราะมีทั้งสามฉาชา"

อีป็นหัวเราะว่า พลาซซีไปที่แอ็ก

"คนทุกคนมีกลิ่นแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับช่วงเวลา อย่างแอ็ก
ตอนนี้ก็เริ่มมีกลิ่นของอัลคิลมากขึ้นเรื่อยๆ แล้ว"

"กลิ่นเป็นแบบไหนหรือครับ"

"แล้วนายได้กลิ่นอะไรบ้างล่ะ"

เจย์เอียงคอแล้วตอบว่า "ผมได้กลิ่นมินต์จากตัวแอ็กบ่อยๆ มีทั้งที่
ควยครับ แต่นั่นก็เพราะเขาทำงานในห้องครัว"

อีป็นยกมือขึ้นจะคบไหล่เจย์ เจย์จึงขยับตัวถอยหนี มืออีป็นเลย
พลากไป อีป็นมองมือ เจย์เองก็มองแล้วเอ่ยเสียงอ่อยว่า

"ก็พี่บอกให้ผมระวังตัว" เจย์บอก พลาซคีว่า 'ถ้าถูกตัดเงินเดือน
รายได้ก็จะลดลงอีกนี่นา'

คนฟังหัวเราะแล้วส่ายหน้า

"พี่ไม่แกล้งนายหรือหน้า แค่จะคบป้าแล้วบอกว่า นั่นแหละกลิ่น
ของอัลคิล ผู้ฝึกศาสตร์อัลฮาติมจะมีกลิ่นของสมุนไพรคัตว และกลิ่นนั้น
ไม่ได้มาจากที่พวกเขาทำงานอยู่ในครัว แต่เป็นพลังของพวกเขาที่ค่อยๆ
ปรากฏขึ้นในกระแสเลือด รู้ไหมว่า เลือดเนื้อของผู้ฝึกศาสตร์อัลฮาติม
ใช้ทำอะไรได้"

เจย์พยักหน้าอย่างหวาดเสียว ขนาดเขายังได้กลิ่นจากตัวแอ็ก
พอมคนอื่นๆ ก็ต้องได้กลิ่นเหมือนกัน เพราะอย่างนี้สินะ การล่าแม่มด
หรือพอมอัลฮาติมจึงไม่ใช่เรื่องยากเลย เพราะจะซ่อนกลิ่นประจำตัวจาก
พอมคณีนี้อะไรได้ล่ะ

'นอกจากต้องเก่งกว่ามากๆ' เจย์สรุปกับตัวเอง

"ไปช่วยแอ็กเถอะ ลูกค้าคงหมดแล้วล่ะ" อีป็นเอ่ยเพราะเห็น
มาสเตอร์วีกคว่ำแก้วสำหรับใส่น้ำเปล่าทั้งหมดกลับเข้าชั้นแล้ว เจย์จึงเดิน
ไปช่วยแอ็กที่กำลังยกชุดน้ำชาและกระเช้าขนมไปวางในลิฟต์ส่งของ

"ธินี" วิคเรียกพนักงานลำดับที่หนึ่งของเขาไว้

"ครับ มาสเตอร์"

"ออกจากกะแล้ว ตามฉันไปบนเขาสเปลเลียด้วย"

ธินีเลิกคิ้วแล้วค้อมศีรษะรับคำสั่ง

"ได้ครับ มาสเตอร์"

พอได้ยืนอย่างนั้น วิคก็พยักหน้าให้ธินีไปตรวจดูความเรียบร้อย
ก่อนส่งกะ แล้วมองไปยังเจย์ พลังพื้มพำกับตัวเอง

"เจย์ยังไม่รู้ชั้นหรือ ว่าวิทเองก็..."

'...เป็นผู้วิเศษ'

5

สิงสภิต

หอสูงรูปทรงแบบหอจีนโบราณตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้าวัดและ
อิปัน ทั้งสองยืนรออยู่หน้าประตูทางเข้าอย่างใจเย็น จนกระทั่งบานประตู
เปิดออก เด็กหญิงเจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้มแต่ไร้อารมณ์เดินออกมาโค้งตัว
ให้แก่วัดแล้วผายมือ วัดก้าวไปตามทิศทางของมือนั้น อิปันเองก็เช่นกัน
ขณะที่เด็กหญิงรับใช้เดินตามหลัง

ควนกำยานลอยอ้อยอิ่งผ่านวัดไป ขณะชายหนุ่มเดินขึ้นบันไดวน
ไม้ ค้วยอาการสงบราวกับเป็นเจ้าของสถานที่ ผ่านใจกลางหอที่แต่ละชั้น
มีสวนลอยกลางอากาศ ซึ่งจัดแต่งสวนด้วยไม้ดอกและไม้ประดับ
นานาพรรณ โดยมีที่สปริตคอยดูแลอย่างแข็งขัน

วัดเดินผ่านไปเรื่อยๆ จนถึงชั้นที่ห้าจึงหยุด พลังหันหน้าเข้าหา
สวนดอกไม้ซึ่งมีเก้งจีนล่อน้ำ ที่นั่นมีหญิงสาวเจ้าของเส้นผมยาว
บริสุทธิ์นั้นปักผ้าอยู่ ข้างกระฉากผ้ามีจอกน้ำชาที่เหมือนดื่มไปแล้วถึง
ห้าจอก วัดเหลือบมองแวบหนึ่ง ก่อนจะค้อมตัวลง หญิงสาวคนนั้นจึงเงย
หน้าเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

"เรากำลังคุยกันสนุกเชียว เจ้ามาก็เลยทำให้แขกตัวน้อยของข้ารีบ
กลับกันหมด"

"ผมมาคารวะตามหน้าที่ ถ้าไม่ยากให้มากับอภิวทสิครับ"

หญิงสาวได้ยืนอย่างนั้นก็ยกมือขึ้นปิดปากหัวเราะ

"ไม่น่ารักเลย สู้เมจก็ไม่ได้ รู้ไหมเขามาตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาถึง
สมกับเป็นลูกศิษย์ที่น่ารักของวิท"

ใบหน้าว่างุ่นของวิทไม่ได้แสดงอารมณ์ใด พลังฉายมือไปทาง
ธินี

ลูกศิษย์คนเก่งจึงก้าวออกมา แล้วแบมือออก เผยให้เห็นกาน้ำชา
ทรงเหลี่ยมสีน้ำเงินของร้านน้ำชาวิทาเรีย เมื่อชายหนุ่มปล่อยมือ กาน้ำ
ชาก็ลอยจากมือของธินีไปวางลงอยู่ข้างถาดซึ่งมีป้านน้ำชาจีนสีน้ำตาล

"ยินดีต้อนรับสู่วิซเซอร์ครับ ดูเหมือนปีนี้ท่านจะได้ดูอะไรสนุกๆ"

หญิงสาวปริศนายิ้มรับ แต่ยังคงปักผ้าของตัวเองต่อ วิทเห็นว่าเขา
ทำหน้าที่ของเขาแล้ว จึงก้มตัวอีกครั้ง ก่อนจะหมุนตัวเพื่อกลับ

"ข้าอยากเจอเขา"

วิทชะงักท่าแล้วหันไปมองคนพูด คราวนี้เขาได้สบตากับหญิงสาว
เจ้าของเส้นผมสีขา และไม่ค่อยนักที่มาสเตอร์ผู้ครอบครองอาณาเขตที่
แข็งแกร่งที่สุดต้องตั้งสติ ทำให้ใบหน้าเขาปราศจากความว่างุ่นอย่างที่เคยเป็นทันที

"เจย์ สก็อต จันเธอ"

"ใช่ เขาช่วยพาเด็กรับใช้ของข้ากลับมาส่ง ข้าเลยอยากจะขอบคุณ
เขาหน่อย"

"ไม่คิดมั้งครับ ของขวัญจากท่านอาจทำให้เขาลำบากกว่าเดิม"

หญิงสาวปริศนาหัวเราะ แต่แล้วก็ก้มหน้าทำงานต่อ พร้อมกับพูด
ว่า "ไม่ว่าช้าหรือเร็ว เขาก็ต้องมาพบข้า"

วิทไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาหมุนตัวเดินกลับไปตามทางที่เขาเดิน
มา ธินีก็ไม่ถาม จนกระทั่งทั้งคู่เดินออกไปพ้นเขตห่อจินประหลาดแห่ง
นั้น ธินีก็ถามว่า

"เด็กรับใช้ของเธอน่ะเธอครับหลงทาง"

"น่าจะมีคนตายเมื่อเร็วๆ นี้" วิคตอบด้วยน้ำเสียงเฉื่อยชา แล้วเงย
หน้ามองท้องฟ้ายามเช้า พลังหยึด

"แคคเจ้าจัง"

"มาสเตอร์จะเข้านอนเลยไหมครับ" อีบีนถาม

วิคหันมาพยักหน้า ก่อนจะหายตัวไปจากตรงนั้น พร้อมกับคำสั่ง
สุดท้ายว่า

"รอรับกาน้ำชาคืนด้วยนะ...ทำให้มันเปลี่ยนต้นทุน"

**"ท่านจะอยากพบ เจย์ สก็อต ไปทำไม หน้าตาเขาก็เหมือนพวก
เราแหละ"** เนโรเอ่ยหลังจากคล้อยหลังวิค ขณะที่ซีโรรินน้ำชาใส่จอกน้ำชา
ขนาดเล็กของแต่ละคน

"เพราะเขาคือคนที่ทำให้พวกเจ้ายอมทำพันธสัญญาด้วยนี่นา"

เหล่าเอเทมูหันมามองหน้ากัน ขณะที่หญิงสาวเพ่งมองไปที่กิดิม
แล้วเอ่ยต่อ "โดยเฉพาะเจ้า กิดิม"

กิดิมยกถ้วยน้ำชาขึ้นดื่ม โดยไม่พูดอะไร

"ทำไมพวกเจ้าถึงยอมทำพันธสัญญากับเขาล่ะ"

'*เรื่องของข้า*' กิดิมตอบทางจิต ขณะที่โฟร์เทียเอ่ยว่า

"ถ้าท่านอยากเจอ เจย์ สก็อต ก็แค่มองหาความวุ่นวายเอาไว้"

หญิงสาวเลิกคิ้ว โฟร์เทียเลยเอ่ยต่อ

"เพราะเขาชอบอยู่ในที่ที่วุ่นวาย ครั้งที่แล้วหากข้าไม่ออกจากการ
จำศีลเร็วกว่ากำหนดล่ะก็ มีหวังเขาได้ตายไปแล้ว"

"เขาก็เป็นแบบนี้เสมอไม่ใช่หรือ ชอบเอาตัวเข้าไปเสี่ยง ทำให้เรา
ปวดหัว ต้องคอยตามไปช่วยเขาอยู่เรื่อย" แอนนิมอสพูดเสริม

"ฟังๆ ดู มันน่าจะทำให้ชีวิตอันไร้แก่นสารของพวกเขาสนุกขึ้นนะ"
หญิงสาวคาดคตา และได้รับคำตอบจากเอเทมูทั้งห้าโดยพร้อมเพรียงกัน
ว่า

"มาก"

"ว่าแค่ เจียงซือคนที่อยู่กับเขาคณันน์ ไช้เจียงซือที่เล่าลือกันว่า เป็น
ลูกศิษย์ของสามปีศาจหรือเปล่า"

"ไช้ ฝีมือดีด้วย แล้วยังเป็นอาจารย์ที่ดี เจ้าปีศาจเจ้ากระดูกจอมซ่า
ที่ชอบสร้างปัญหานั้นเลยเก่งขึ้นเรื่อยๆ เพราะได้ฝึกฝีมืออยู่กับเจ้าผีดิบนั้น"
เนโรตอบ พลังสะกิดซีโรให้เค็มน้ำชา

หญิงสาวละสายคาจากผ้าที่ปักอยู่ แล้วเงยหน้าขึ้นมองคาเอเทมมู
ทั้งห้าและพูดว่า "เอเทมมู อัสไมว เจียงซือ ทีสปิริต อีม อิกนิกเคียวก็
เกือบใช่แล้ว"

คำพูดที่เหมือนจะธรรมดาของหญิงสาว กลับทำให้เอเทมมูทั้งห้า
ลุกขึ้นยืนพร้อมกัน แล้วปล่อยความกดดันพุ่งไปปะทะกับเกราะป้องกันอัน
แข็งแกร่งของหญิงสาวผมขาวคนนั้นทันที

"ข้าพுகความจริง เมื่อเขาเลือกที่จะเดินบนเส้นทางนี้แล้ว ก็ไม่มี
ทางวนกลับ...เหมือนพวกเจ้า"

กิดิมเป็นคนแรกที่ยกจอกน้ำชาขึ้นชดรวดเดียวหมด จากนั้นโค้งตัว
แล้วหายวับไป เป็นเหตุให้หญิงสาวหัวเราะร่วน

"ว่า ข้ายังไม่ได้รินน้ำชาจอกที่สาม² เลย ไปซะแล้ว" เสียงพุกกลัว
หัวเราะของหญิงสาวดังขึ้น พร้อมๆ กับการสลายแรงกดดันของเอเทมมู
ที่เหลือ ทั้งสี่จึงนั่งลง

"ท่านไม่ควรทำให้กิดิมหงุดหงิด" ซีโรเอ่ย

"ก็ตั้งแต่รู้จักกันมา พวกเจ้าเคยเห็นกิดิมใจดีกับใครมากขนาดนี้
ไหมล่ะ" หญิงสาวย่น เหล่าเอเทมมูทั้งสี่เถียงไม่ออก

"เขาถึงน่าสนใจไง" หญิงสาวพุกเสริม แล้วละมือจากผ้าไปยกจอก
น้ำชาของเธอขึ้นจิบ พลังยัมน้อยๆ "ซาของวิกยังรสเลิศเหมือนเคย บางที

² ภาณุพงศ์โกลาสกุลกล่าวว่า "จอกแรกคือต้อนรับ จอกสองคือสนทนา
พาที จอกสามคือส่งผู้มาเยือน" ดังนั้นในวงน้ำชาหากยังไม่ถึงเวลาจากลา เมื่อจะรินน้ำชา
รอบที่สามจึงต้องให้คนในวงที่ไม่ใช่เจ้าบ้านเป็นผู้รินน้ำชาแทน ถ้าเจ้าบ้านเป็นผู้รินจอกที่
สามจะหมายความว่าไล่แขกให้กลับ

ข้าก็สงสัยนะ ว่าวิทสอนลูกศิษย์ยังงี้ ถึงชงชาเก่งขึ้นทุกวัน"

"ท่านอยากลองชิมชาของลูกศิษย์คนล่าสุดของผู้วิเศษคนนั้นไหมล่ะ" แอนนิมอสเอ่ย

"นางได้ฝึกชงชาแล้วหรือ" หญิงสาวปริศนาถาม

"ยัง วิทกำลังเตรียมความพร้อมให้นางอยู่" แอนนิมอสตอบ แต่ก็พูดเพียงแค่นั้น เพราะเอเทมมูแห่งสายลมไม่ต้องการเปิดเผยความลับของคนอื่นมากไปกว่านี้

หญิงสาวผมขาวนิ่งคิดไปครู่หนึ่ง แล้วหยิบผ้ามาปักต่อ พलगพูดว่า

"โซอี้ แซมป์สัน สិនะ วิทนี่ช่างอคทนจริงๆ กว่าที่จะมาถึงวันนี้คนตายไปตั้งเท่าไร"

"ก็เหมือนท่านไม่ใช่หรือ ผู้วิเศษที่ให้พรเฉพาะกับคนตาย" เนโรเอ่ย หญิงสาวผมขาวยิ้มกว้างขึ้น

"แต่ข้าก็ให้พรพวกเจ้าไม่ได้ เพื่อนข้า แต่ถ้าเป็น เจย์ สก็อต ก็ไม่แน่"

เอเทมมูทั้งหมดนิ่งงัน แล้วซีโรก็เอ่ยว่า "ท่านว่าเขาจะก้าวไปได้ไกลขนาดนั้นหรือ"

"แล้วถ้าพวกเจ้าคิดว่าเขาไปไม่ถึง ไยถึงทำพันธสัญญากับเขาเล่า"

ไม่มีคำตอบจากเอเทมมูทั้งสิ้น จากนั้นบทสนทนาก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องอื่น ในหนึ่งปีเจ้าของหอประหลาดจะได้เจอกับเพื่อนเก่า และปีนี้ที่นัดหมายของเธอคือ วิซซอร์ น้าแปลกที่กลางสังหรณ์ของเธอบอกว่า ปีนี้คงมีอะไรสนุกๆ ให้เพลิดเพลินมากกว่าทุกปี

'เคยมือให้สูง อย่าให้ข้าต้องผูกเยอะ'

เจย์ยกมือขึ้น ทั้งที่ยังนั่งคุกเข่า พलगมองกิดิมที่ลอยตัวอยู่ตรงหน้าเขาค้วยสายตาเข้มคุ เจย์จึงอดคิดถึงเวลาเขาคู้อัสโมไม่ได้ เขาไม่น่าจะใช้สีหน้าที่เข้มคุขนาดนี้นะ แต่กิดิมใช้รูปร่างของเขาอยู่ เลยทำให้เขา

ได้เห็นหน้าตัวเองตอนแสดงสีหน้าไม่พอใจมากเป็นครั้งแรก

"แต่เราไม่มีเงินจ่ายค่าเสียหายให้เขาจริงๆ นะครับ" เจย์แย้งเสียงอ่อย

เรื่องมีอยู่ว่า กิติมกลับมาหาเขาก่อนกำหนด เขาเลยเล่าว่าตัวเองต้องไปปรับการประเมินเป็นเมจิกลิสต์ ซื่อนั้นกิติมก็รับฟังค้อยู่ แต่พอบอกเหตุผลว่าทำไมเท่านั้นเอง กิติมก็โวยวายใหญ่ แล้วสั่งทำโทษเขา เจย์ยอมทำตาม เพราะว่าเขาเองก็ต้องใช้พลังของเหล่าเอเทมมู และการตกลงประณอมหนี้โดยไม่มียกติมอยู่ด้วยก็ถือว่าผิดไปหน่อย

'ก่อนจะตกลง เจ้าควรถามให้เข้าใจก่อน ว่ามันเป็นภารกิจอะไร ข้าทำโทษเจ้าไม่ใช่เพราะเจ้ารับปากเขา แต่เพราะเจ้าตกลงทำสัญญา โดยไม่อ่านรายละเอียดของข้อสัญญาเลยด้วยซ้ำ อย่างนี้มันใช้ได้ที่ไหน ขนาดอ่านเงื่อนไขดีๆ จนถึงวัน เจ้ายังโดนเขาหลอกเลย ดูอย่างที่เขาต้องมาทำงานงๆ อยู่ที่นี่'

พอฟังกิติมพูดอย่างนั้น เจย์ก็ต้องเหลือบมองนาฬิกา เพราะเขามีเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดพนักงานของร้านน้ำชาวิทาเรียไปเป็นชุดเจ้าหน้าที่จิตอาสาที่ดูแลชายหาดวิชซอร์แค่สามสิบนาที ซึ่งรวมเวลาเดินทางเอาไว้ด้วย เจย์เลยพูดรวบรัดว่า

"งั้นผมก็ต้องไปเปลี่ยนชุดแล้ว"

'ตามใจเจ้าเถอะ พ่อคนดี'

เจย์ยิ้มแห้ง แล้วลุกขึ้นเดินเข้าห้องพัก หยิบเสื้อผ้าอย่างเรียบที่สุด เพราะแอ็ก บิม และอัลโมวเพิ่งเข้านอน เมื่อแต่งตัวเสร็จเจย์ก็รีบออกจากห้องลงไปเอารถจักรยาน จังหวะนั้นเองที่เจย์รู้สึกได้ว่า กิติมนั่งบนหัวเขา แม้กิติมจะมีน้ำหนักไม่มาก แต่มันเป็นสัมผัสที่เขาไม่ได้รับรู้มาสามวันแล้ว

'ก็คิดถึง...'

'อย่าพูดอะไรที่มันน่าขบถ'

พอได้ยินกิติมสวนมาอย่างนั้น เจย์ก็ยิ้มได้ ขณะที่กิติมถามต่อว่า

'ซาซาบอกให้เจ้าทดสอบทั้งสองสายเวทมนตร์เลยงั้นหรือ'

"ครับ"

'หรือว่ามันจะมีอะไร ยัยนั่นก็มาอยู่ในวิชชอร์ช่วงนี้ด้วยสิ'

เจย์เลื่อนตาขึ้นมองด้านบน ซึ่งใจอยู่ว่าควรถามไหม แต่ก็รู้ว่าถึงถามไปก็คิมก็คงไม่บอกอยู่ดี ชายหนุ่มเลยยุติไว้แค่นั้น แล้วรีบจจรถจักรยานในที่จอดข้างซุ้มประชาสัมพันธ์เมือง ก่อนจะเดินเข้าซุ้ม แต่กลับไม่เห็นใครในนั้นเลย เขาจึงหยิบการ์ดมารูดเพื่อบันทึกเวลาเข้าทำงาน จากนั้นเดินไปเก็บพวกถ้วยกาแฟและเศษกระดาษที่วางเกลื่อน ไม่นานประตูซุ้มประชาสัมพันธ์ก็เปิดออก แล้วเจ้าหมาน้อยก็พุ่งเข้ามากระโจนใส่เจย์

"โอเค! ไม่ต้องตะกายนะ คุณแมททิวพาไปเดินเที่ยวมาหรือ"

โฮ่ง!

เจย์เกือบจะยี้รับเสียงเห่าแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงสั่งอย่างเฉียบขาดของแมททิวดังขึ้นว่า

"นั่งลง"

เท่านั้นเอง เจ้าหมาน้อยที่ระริกระรือยูก็นั่งลงทันที แล้วหันหน้าไปมองแมททิว จนเย้ยแปลกใจว่า แค่นี้เดียว ทำไมแมททิวถึงทำให้หมาที่เพิ่งรู้จักเชื่อฟังได้

"มาก็ดีแล้ว มีพยากรณ์อากาศบอกว่าหิมะจะตกคืนนี้ ตำรวจเลยมาขอความร่วมมือให้ไปช่วยสร้างบาร์เรียร์คลุมพื้นถนน เพื่อไม่ให้หิมะเกาะ เคี้ยวถนนจะลื่นจนเกิดอุบัติเหตุ"

"ตอนนี้เลยหรือครับ"

"ใช่สิ ตามมาเร็ว เขาเรียกรวมพลกันแล้ว"

พอพูดจบ แมททิวก็เดินออกไป เจย์ยังไม่ทันจะลุกขึ้น เจ้าหมาน้อยก็ลุกขึ้นวิ่งตามแมททิวออกไปแล้ว เจย์จึงได้แต่มองตามไปด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะเดินตามไป ขณะที่คิมเอ่ยว่า

'เจ้าหมานั้นมีกลิ่นอายของเวทมนตร์นะ'

'มันคงตกค้างมาจากตอนโดนทดลองยาละมั้ง' เจย์สันนิษฐาน

'ก็อาจจะ เพราะหมาปกคิมักจะกลัวผู้ใช้ปีศาจนะ แต่ทำไมมันถึงตามติดเจ้าหมอนี่แค่นี้'

เจย์เองก็อยากรู้เหมือนกัน แต่เพราะแมทธิวเดินเร็วมาก เขาเลยต้องละความสนใจจากเรื่องนั้น เพื่อเคลื่อนตัวตามแมทธิวไปให้ทันรวมกลุ่มกับพวกตำรวจ ที่นั่นเจย์ได้เจอกับอัลฟีและโบน

"โย! เจย์ มาด้วยเหรออ"

"สวัสดีครับ คุณโบน"

"โอ้โฮ! มากับพ่อหนุ่มฮอปกินส์เสียด้วย มีคนชมกันเยอะเลยน้ำ ว่าคุณใหม่ของคุณประชาสัมพันธ์ทำงานดีมาก ที่นี่คุณลิขการค์ก็สบายละ มีคนช่วย" โบนแซะ

เจย์ยิ้ม "ขอบคุณครับ เอ่อ เขากำลังแบ่งพื้นที่กันอยู่ใช่ไหมครับว่าจะให้ใครดูแลตรงไหน"

โบนพยักหน้า พลงยื่นแผนที่ในมือเขาไปให้เจย์ดูด้วย แล้วชี้ตำแหน่งบนแผนที่ พลงอธิบายว่า

"ถนนจากสการ์เล็คถึงวิซซอร์เป็นถนนเลียบบหน้าผา ถ้าถนนลื่นขึ้นมากจะอันตรายมาก ตอนนี้ยืนยันแล้วว่าหิมะตกแน่ ก็เลยต้องเตรียมมาตรการป้องกันนะ"

เจย์พยักหน้าเข้าใจ แล้วหันไปฟังอัลฟีซึ่งอธิบายถึงข้อจำกัดและพื้นที่ที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบ เจย์กับแมทธิวต้องรับหน้าที่ดูแลพื้นถนนช่วงหน้าป้ายรถเมล์ออเรนจ์ พิโคไปจนถึงสถานีขนส่งประจำเมือง

"นายถนัดกางบาร์เรียร์อะไร" แมทธิวถาม ขณะข้ามไปยืนอยู่ที่อีกฟากถนน

"เอ่อ คุณเลือกเลยครับ"

แวบ!

บาร์เรียร์สีแดงแผ่ออกจากขาของแมทธิว เจย์เห็นอย่างนั้นก็แผ่บาร์เรียร์สีแดงออกไปชนกับบาร์เรียร์ของแมทธิวเช่นกัน เขาทำไปโดยอัตโนมัติ ขณะที่กิมอุทานขึ้นว่า

'เสรีจกัน!'

'อะไรเหรอกิคม'

'ก็เข้าใช้บาร์เรียร์จากศาสตร์อะไรอยู่ละ'

เจย์เล็กคิว เพราะอีกฝ่ายใช้บาร์เรียร์ในศาสตร์โมนาเซีย เจย์ก็เลยใช้บาร์เรียร์จากศาสตร์เดียวกันไปโดยไม่ทันคิดว่า เขาใช้ศาสตร์โมนาเซีย ทั้งที่อัสโมวไม่ได้อยู่กับเขาด้วย

'เป็นเรื่องแปลกอีกแล้ว...ละมั้ง'

"นายนี้สร้างความแปลกใจให้ได้ตลอดเลยนะ" แมทธิวเอ่ย ขณะที่ยิ้มแฉ่ง เพราะเขาเองก็แปลกใจกับตัวเองอยู่บ่อยๆ เหมือนกัน

"เห็นว่าได้รับจดหมายเชิญให้ไปเข้ารับการประเมินเป็นเมจิกิลิสต์จันเหร"

"คุณก็รู้เหรหรือครับ"

"เรามีประกาศลงในหน้าหนังสือพิมพ์ใหม่ละ"

เจย์เล็กคิว "มันมีหนังสือพิมพ์ที่ประกาศเรื่องแบบนี้ด้วยเหรหรือครับ"

แมทธิวมองหน้าคนถามด้วยท่าทางที่ไม่คิดว่า ตัวเองจะต้องมาตอบคำถามนี้เอย่างนี้ด้วย

"เอ่อ พอดีผมไม่ค่อยรู้เรื่องพวกนี้" เจย์พู่อ้อมแอ้มอย่างเกรงใจ

"แต่นายรู้วิธีฆ่าคนไปเป็นสิบแล้วเนี่ยนะ" แมทธิวยังแหวะต่อ

พอโดนตอกแบบนี้ เจย์จึงตัดสินใจนิ่งเฉย พวกเขาเชื่อมต่อบาร์เรียร์ไปเรื่อยๆ จนถึงสถานีขนส่งประจำเมือง แล้วจึงตัดสินใจเดินมาพักคิมน้ำที่หน้าร้านขายรถจักรยานของคุณลุงบัก

"ซิ! คันไม่มีเหรียญซะอีก" แมทธิวบ่น

เจย์กดเครื่องคีมเป็นชาร์ร่อนออกมาแล้ว เลยเอาเงินทองของเขาหยอดคิให้แทน ก่อนจะถามว่า "กาแฟหรือชาครับ"

แมทธิวเหลือบมองแล้วเอื้อมมือไปกดปุ่มกาแฟ กาแฟเย็นกระป๋องก็หล่นลงมา เจย์มองแล้วก็อดถามไม่ได้ว่า

"ไม่หนาวเหรหรือครับ"

คนโคนกามไม่ตอบ แต่กระป๋องกาแฟที่ดูจะมีไอเย็นแผ่ออกมา
เมื่อก็กลับเปลี่ยนเป็นมีไอร้อนแผ่ขึ้นมาแทน

'กวน/ประสาธนะไอนี้' กิติมเอ่ยอย่างหงุดหงิด

"นั่งไหมครับ"

"ไม่"

หึง!

แมทธิวตอบปฏิเสธ แต่เจ้าหมาน้อยของเขากลับกระโดดขึ้นมานั่ง
อยู่ข้างเจย์ เจย์เลยหันไปถามว่า

"แกก็หิวน้ำใช่ไหม แต่ทำไมไม่มีกะละมังนี่นะ"

หมาน้อยเอียงคอมองเจย์ เป็นจังหวะเดียวกับที่ลุงบาก็เดินออกมา
หน้าร้าน แล้วร้องทักว่า

"อ้าว เจย์"

"สวัสดิ์ครับ คุณลุง"

บาก็ยิ้มทัก แล้วเหลือบมองไปที่หมาและพูดว่า "เคี้ยวลงไปหาน้ำ
มาให้มันเอง"

"ขอบคุณครับ"

พอหันไปเห็นแมทธิวทำหน้าง เจย์ก็เลยอธิบายว่า "คุณลุงบาก็
เป็นลูกศิษย์ของมาสเตอร์เมจครับ"

"ใครไม่รู้จัก บาก็ อาร์มการ์ด ก็บ้าแล้ว เขาเป็นสเปเชียลลิสต์ของ
ศาสตร์อะบลามีลินในลำดับที่สาม"

พอฟังอย่างนั้นเจย์ก็ต้องเบิกตาโต

"สาบานว่านายไม่รู้มาก่อน" แมทธิวดักคอ

เจย์ส่ายหน้า ทำให้แมทธิวแยกเขี้ยวถามเจย์ว่า

"เหมือนกับที่นายไม่รู้ว่ เจ้าแหวนเงินที่นายสวมไว้ มันเป็นที่สิง
สถิตของภูตอากาศรีเปล่า"

6

เรื่องสนุก

"เหมือนกับที่นายไม่รู้ว่ เจ้าแหวนเงินที่นายสวมไว้ มันเป็นที่
สิงสถิตของภูตอากาศรีเปล่า" แมทธิวพูไปแล้วก็ไม่นึกว่ เจ้าตัวคนที่
โดนเขาแขวะอยู่จะทำหน้าตกใจเสียยิ่งกว่าเขาตอนที่รู้เรื่องนี้อีก นั้น
คอกย้าข้อเท็จจริงที่เขากับอาร์คสงสัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ว่ เจย์ สก็อต คน
ตรงหน้าไม่น่าจะใช้คนเดียวกับเจย์คนที่เขากับอคัมเจอินคอนแรก

จริงๆ เขาควรยอมรับเรื่องนี้ได้ตั้งแต่เมื่อวันเบลเทนปีที่แล้ว ที่อยู่ๆ
เจ้าหมอนี่ก็เล่นงานเขาได้อย่างเหลือเชื่อ และมันยิ่งชัดเจนขึ้น เมื่อเจย์มี
ความสามารถอื่นปรากฏเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงตอนนี้ทั่วโลกต่างรู้แล้วว่า
ลูกศิษย์คนใหม่ของมาสเตอร์เกลคาแห่งร้านน้ำชาวิทาเรียเป็นออลลิสต์
แมทธิวถึงเพิ่งยอมรับได้ก็ตอนนี้เองว่ ชายหนุ่มตรงหน้าไม่ใช่คนเดียวกับ
คนที่เขาเคยเจออย่างแน่นอน

'ทั้งที่ก่อนหน้านี้วันซอร์วิน เรายังไม่รู้สึถึงภูตอากาศเลยแท้ๆ แต่'
ตอนนี้กลับจับไอพลัสนั้นได้ง่ายมาก นายเป็นตัวละครไหนแน่' แมทธิว
ครุ่นคิดอย่างงุนงง

"ทำไมต้องทำหน้าตกใจมากขนาดนั้น" แมทธิวถาม ก่อนจะโยน
กระป๋องกาแฟที่คั่วหมดแล้วลงถังขยะ